

436676

NAŠA LUC

april 2004, letnik 53, številka 4

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

ZOPET JE VELIKA NOČ

*Zopet je velika noč, aleluja.
Vse tako je kot nekoč: aleluja.
Kristus je od mrtvih vstal,
novo nam življenje dal,
novo nam življenje dal.
Zvon se v jutro oglasi,
pesem radostna doni,
pesem radostna doni.*

*Zopet je velika noč, aleluja.
Vse tako je kot nekoč: aleluja.
Ko so žene od groba šle,
spet vesele so bile,
spet vesele so bile.
Prazen grob je pred teboj,
nič več smrti se ne boj,
nič več smrti se ne boj!*

*Zopet je velika noč, aleluja.
Vse tako je kot nekoč: aleluja.
Jezusa apostoli
vstalega so videli,
vstalega so videli.
Zdaj pa mi verujemo
in vstajenja priče smo
in vstajenja priče smo.*

Juvan

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Stoletnik bere brez očal	2
Cvetna nedelja: na osliču v Jeruzalemu	6
Srednjeevropski katoliški shod	7
Kam in kako z veroukom	8
Velika noč	9
Blaginja, država, slovenstvo	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Leto brez sonca	38
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: A. Veber: Sveti Jurij,
Sentjur na Polju

Druga str. ovitka: P. Pokorn: Velikonočni pirihi
Tretja str. ovitka: Pustovanje Slovencev na tujem
Četrta str. ovitka: J. Modic: Blagoslov jedil
v Vöhrenbachu

Veliki dogodki

Letošnji april daje bogato sporočilo za nas in našo prihodnost.

Najprej je tu največji krščanski praznik, velika noč. Gospodovo vstajenje je bolj kot kateri drugi dogodek odmevalo skozi zgodovino kot znamenje novega upanja in obenem kamen spotike. Enim je dajalo nov pogled na življenje, drugim so ostala vprašanja v glavah in dvom v srcu. Za tiste, ki Jezusa spoznavamo in priznavamo za Odrešenika vseh ljudi, je velika noč praznik nad prazniki in radostno veselje nam polni srce. Spet bo zadonela pesem vstajenja tudi po naših farah.

Sredi meseca, takoj po velikonočnih praznikih, odhaja iz Slovenije na novo dolžnost v Rim prvi mož naše narodne Cerkve, slovenski metropolit in ljubljanski nadškof msgr. dr. Franc Rode. Pred dobrim mesecem je prejel imenovanje iz Rima. Ko je to naznanil slovenskim vernikom in vsej javnosti, je pripomnil, da bi rad ostal v rodni Sloveniji, saj je večji del svojega življenja delil z nami usodo izseljenca. Vendar se želji svetega očeta ne more in noče ustavljati. V vatikanski kuriji bo nastopil službo prefekta Kongregacije za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega delovanja. S tem spada med devet papeževih najožjih sodelavcev. Tako visokega mesta v Cerkvi ni imel doslej še noben Slovenec. Imenovanje je veliko priznanje Cerkvi na Slovenskem in slovenskemu narodu ter seveda nadškofu osebno.

Včasih smo imeli vtis, da nas zaradi maloštevilnosti v središču krščanstva sploh ne opazijo. Sedaj vemo, da nas pozorno spremljajo in spoštujejo.

V slovenskih medijih so nadškofa Rodeta pogosto trdo sodili. Očitati so mu, da je preoster v govoru in nastopu. Kdor ga je sam poslušal, ve, da je bila njegova govorica jasna, nikoli pa zlonamerna. Opozarjal je na stvari v naši slovenski družbi, tudi v Cerkvi, ki nam niso v čast in zavirajo sproščeno življenje posameznikov in naroda. Med prvimi je govoril o usihanju narodne moči, ko zakonodaja ne ščiti družine, posebej tiste z veliko otroki. Čutil je veliko odgovornost za vzgojo prihodnjih rodov in si prizadeval, da bi Cerkev prosto in s podporo države pomagala mladini razumeti in sprejeti kulturo evangelija. Javno je zastopal interes vernih, da bi bil verouk sprejet med obvezne izbirne predmete v šoli. Zagovarjal je pravico do groba in človeka vrednega pokopa za vse, ki so bili umorjeni kot žrtve revolucije in za katere niti sorodniki niso mogli zvedeti, kje ležijo njihova telesa.

Morda se bomo šele po njegovem odhodu zavedli, da je govoril pogumno v imenu mnogih, ki si želijo našo domovino urejeno na pravičnosti, resnici in spoštovanju človekovega dostojanstva. Brez tega ni prave svobode.

To je tudi zadnji mesec pred vstopom Slovenije v Evropsko skupnost. Vedno smo bili kot narod duhovno in ekonomsko povezani s tem prostorom. Tisočletje in pol smo si z narodi Evrope delili kulturno izmenjavo, trpeli preizkušnje in se veselili duhovnih in materialnih uspehov 'našega' sveta. Vanj spadamo in prav je, da v tem prostoru tudi aktivno sodelujemo ter pomagamo oblikovati naš in evropski jutri. V združenji Evropi bomo tudi izseljenci manj tujci in bolj domačini.

Stoletnik bere brez očal

Pogovor z Matijem Lebanom iz francoskega mesta Fillières

Pustni torek brez našemljenih ljudi. V zraku narahlo poplesavajo snežinke, kakor so jih večše napovedali vremenoslovci. Snega še ni na cestišču, zato se lahko nemoteno odpeljeva na dogovorjeni obisk k stoletniku, gospodu Matiju LEBANU v Fillières. Rudniško naselje, kamor so prišli ljudje iz različnih dežel iskat zaposlitve za preživetje. Med potjo se dogovarjava, kako si bova razdelila vlogi. Jože bo najprej voščil gospodu Matiju za dvojni osebni praznik, za stoti rojstni dan in obenem god, mu poklonil steklenico zlate briške peneče rebule in potem ga bo spraševal o preteklosti, o spomnih, ki so se mu najbolj vtisnili v srce, o vsem hudem, ki ga je doživljal s svojo družino v tujini. Da bi bil pogovor čim bolj verodostojen, si je Jože sposodil majhen snemalnik, ki ga bo obzirno postavil na mizo pred stoletnika. Jaz pa naj bi dosledno zapisoval vzdušje, ki bo vladalo med pogovorom. Zahtevna naloga, s katero se bom moral spoprijeti, kajti pozoren moram biti na vse podrobnosti, ki določajo okolje, v katerem se bo odvijal pogovor. Dogovorjeno, vlogi sta opredeljeni, lahko greva.

Pred nama vozi stoletnikova hčerka Marie-Madeleine, ker ne veva, kje njen oče stanuje. Pridemo v omenjeni kraj, zavijemo na levo in ustavimo pred veliko hišo. Na levi pred vhodom naju pozdravi prava jasa cvetoih zvončkov, ki se nekam nebogljeno merijo s snežinkami. Odhajajoča zima in prihajajoča pomlad. Za vrati modrost stoletnika in v naju ukaželjna mladost.

Vstopiva v hišo in po dolgem hodniku, kakor se za staro hišo spodobi, prispeva v kuhinjo, kjer sedi pri mizi najin sogovornik. Že pri vhodu zadišijo pustni flancati in vsa kuhinja je odeta v vonj cvrtja. Ob stoletniku njegova hči Jeannine. Pozdraviva in najprej voščilo: »Bog vas živi. Tukaj sva vam prinesla steklenico slovenskega, da bomo nazdravili vašim letom.«

Hčerki razloživa, da sva se prišla pogovarjat z očetom, stoletnikom, zvestim bralcem Naše luči, v kateri bi ta pogovor radi objavili. Redki so, ki še pri stotih letih vsak dan berejo, in to še brez očal. Spodbudno, si mislim sam pri sebi.

Nemo opazujem tega človeka. Na njegovem obrazu je odtisnjena cela zgodovina, prepredenost gub, gologlavost in kar je najbolj presenetljivo, iskrive oči.

»Najbolje, če greste v dnevno sobo, da bom lahko nadaljevala s svojim delom,« reče njihova prijateljica Patricia. Pokazala nama je, da ravnokar pripravlja prikaz stoletnikovih korenin. Na vrhu lista fotografija Tolmina, potem fotografiji stoletnikovih staršev, fotografije otrok in spodaj stoletnik in njegova žena. Ob tako spoštovanja vredni starosti ljudje bolj cenijo svoj izvor in to hočejo na nek način ovrednotiti. Zanimivo. »Kar nadaljujte s svojim delom.«

Hčerka pomaga stoletniku vstati od mize, mu pripravi »appareil«, kot on imenuje pripomoček za hojo, ter stopa ob njem, da ne bi padel. Počasi prikorakata do mize v dnevni sobi, hčerka odmakne hojco in očetu pomaga udobno sestiti k mizi. Prostor je še vedno prazničen od prejšnjega dne, ko so se pri stoletniku vrstili ljudje z voščili. Na zelenem prtu svečano pripravljen šopek iz orhidej, vrtnic in eksotičnega zelenja. Ob njem je modri keramični okrasni krožnik, ki mu ga je poklonil tamkajšnji župan. Na sredi mize velika pola lepenke, na katero je pritrjen čipkasti lipov list in v njem število sto, pod listom pa čipkasti napis let. V desnem kotu pomenljiv odlomek iz pesmi Slovenec sem ... od zibelke do groba, ne gane moja se zvestoba. S ponosom reči smem: Slovenec sem. Na dnu pa podpis: sorodniki iz domovine.

Tudi midva sedeva, Jože položi snemalnik na mizo, sam vzamem nekaj listov papirja in svinčnik. Vnovič preverim svojo zbranost in že lahko začneva.

»Vi ste zvesti bralec Naše luči. Včeraj ste praznovali stoti rojstni dan, zato bi se radi z vami pogovorili. Kar po domače se najprej predstavite: od kod prihajate, kje ste delali, kako se počutite.

V stoletnikovih očeh je opaziti majhno zadrego, morda utrujenost od praznovanja, nelagodnost ali nekakšno tremo, negotovost, kaj naj vse to pomeni. Vendar ni bilo treba dolgo čakati in že nama je odgovoril. Izrečene besede so se vrstile, kakor se je prebujal njegov spomin. Vesele narave in družaben mož.

»Rojen sem bil v vasi Zadlaz-Žabce blizu Tolmina, če kaj poznate. Mama nas je zjutraj vodila k spovedi pet kilometrov peš v Tolmin. Cerkev je bila še zaprta in

smo morali čakati kar zunaj. Bilo je veliko ljudi. Mežnar je prišel in odprl cerkev. Po maši smo šli dol v mesto in smo za zajtrk jedli skutno župo in kruh. Vsi ljudje so šli k maši ob nedeljah, eden je bil za varuha doma. Včasih smo vsako nedeljo plesali ob spremljavi harmonike v gostilni pri Luku, v Žabcah. Plesala so vsa vaška dekleta, ponoči, ko smo se vračali domov, smo vriskali. Gospodinja nam je skuhala kavo. Smo bili mladi.«

Njegov spomin potuje v mladost, obraz mu kar zaigra od sreče in ustnice se razpro v prešeren nasmeh. »Šele z osemnajstimi leti sem imel pravico stopiti v gostilno. Do osemnajstega leta nisem imel pravice, sem bil 'trop jeune' (premlad). Pili smo belo vino iz Brd in peli 'chante' slovenske pesmi. Vino je bilo močno.«

Odgovor naju je nekoliko zbegal. Jože je hotel spet poiskati pravo vprašanje.

»Kdaj ste prišli v Francijo in kam ste se najprej zahtekli?«

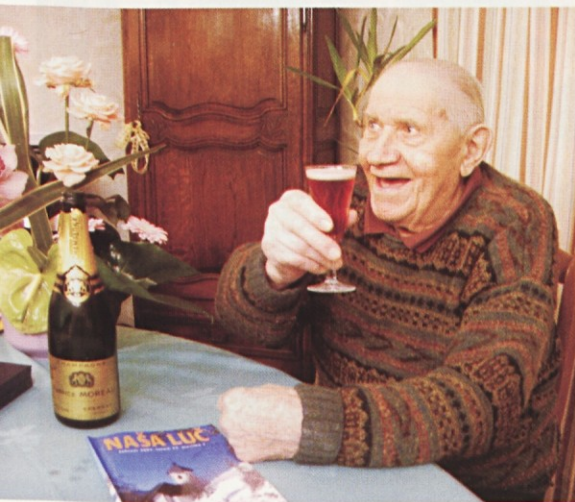
»15. avgusta 1931 sem prišel v Francijo. Dva meseca in pol na kmetijo, kasneje pa sem gozdaril. V gozdu sem delal s široko žago, ker je bilo treba vse posekati. Sedemnajst let sem delal v gozdu.«

Zazvonil je telefon, hčerka je vstopila in obzirno odnesla telefon iz sobe. Stenska ura je odbila pol sedmih zvečer.

»10. maja 1940 je bil napad na Francijo in takrat sem postal begunec.«

Z levico podkrepi izrečene besede in zamahne z roko, ko nekam navdušeno razlaga, kako je bilo v času med vojno. »Ob desetih zvečer so že prišli Nemci, cel teden so vozili kamioni. Polno Nemcev. Bili so francoski ujetniki. Oblekli so se v civil in šli k reki, da bi jo preplavali. Vsak kmet, ki je imel dve kravi, je moral eno oddati.« Misel mu preskoči iz slovenskega maternega jezika v jezik, v katerem je preživel kar dolgo dobo. Sedaj nekaj časa govori francosko.

»7. avgusta 1935 sem se poročil v Tolminu, v cerkvi Marije na Ilovci, se je reklo. V družini so se nama rodili štirje otroci, sinova Stanislav in Andrej pred vojno in hčerki. Leta 1924 sem osemnajst mesecev služil vojaščino pri italijanski artileriji. Po štirideset kilometrov na dan smo hodili. Oficirji so pa streljali, ko so bili manevri.« Ustnice se mu razširijo v hudomušen nasmeh in začne pripovedovati, kako so na mule nato-

varjali težke kanone. Oči se mu zasvetijo, ko govori o času, ki ga je prebil kot vojak.

»Skupaj z bratom Janezom in bratrancema Francem in Janezom sem delal v gorah. Dvajset let sem delal v livarni, in sicer v vseh treh izmenah, tudi ponoči, blizu Longwya. La Providence se je klicala fabrika. Nekaj časa sem bil drugi livar, potem pa prvi.

Od julija 1968 sem v pokoju. Najprej 'preretraste', namršči obrvi, se zbere in počasi šteje: »šestdeset, sedemdeset, osemdeset, je trideset,« previdno sešteva svoja leta, »in že kar štiriintrideset let sem v pokoju.«

Vrata se odpro, vstopi sin Andrej in prijazno pozdravi očeta. Jože predlaga, naj se vsi skupaj postavijo za družinsko fotografijo. Med tem Andrej sprašuje očeta, če je bolje kot včeraj. »Včeraj je bilo lepo,« pritrди oče. Hčerki skrbno nagovarjata očeta, naj se smeje. »Diskreten nasmeh, oče,« modro narekuje sin. Jože sproži fotoaparāt in takoj pokaže slike, ki bodo objavljene v Naši luči. »A lahko primaknete luč nekoliko bliže, malo obrnite, poskusim še z dodatno svetlobo,« profesionalno izreče Jože. Hčerka Madeleine se poslovi. »Na koncu naselja zavijte levo,« nama razloži, pozdravi in odide. Ostali se pogovarjajo, katera cesta bi bila za naju najbolj praktična.

»Gremo naprej. Ste še kdaj šli domov v Slovenijo?« nadaljuje Jože.

»Cela družina je večkrat šla v Slovenijo, prvič smo se vrnili v domovino leta 1949. Iz tistih časov se spominim predvsem, kako so nas komunisti pregledovali na meji. Žena se je morala sleči in ženska jo je celo pregledala. Kruha je bilo bolj malo, in še ta je bil na karte.«

Z Jožetom se spogledava, ker čutiva neko nemoč. Kakšen bo ta najin pogovor za objavo? Treba je nadaljevati, pozorno prisluhni in budno opazovati.

»Kateri so vaši lepi spomini in doživetja, ki ostanejo za vedno v duši?« vpraša Jože.

»Nič posebnega, nič dobrega. Samo delo. Delal sem v gozdu, tovarni, delal drva za vdove. Včasih so ljudje jemali drva, danes jih ne jemljejo več. Doma smo imeli zajce, kokoši, prašiča in kozi za mleko. Včasih smo imeli dve, ena ni imela nikoli kozličev, pa sem jo prodal. Druga pa je imela po tri kozliče vsako leto.« Nekoliko se razneži in začne pripovedovati o tej kozi, ki je bila nanj zelo navezana. Sin Andrej dopolni, da je bilo to v času njegovega otroštva. »Vsak dan je šla za menoj v mejo. Enkrat mi je pojedla tobak, ki sem ga imel v žepu. Tedaj me je tako razjezilo, da sem pograbil drva in jih metal za njo, 'boš že videla'. Čutila je krivdo, zato je domov hodila sto metrov za menoj in se ustavila, ko sem jo pogledal. Kasneje so jo Francozi v svoji nacionalni gorečnosti in s kančkom hudobije pre-

Stoletnik s sinom Andrejem in hčerkama Jeannine ter Marie-Madeleine

barvali v živo zastavo modro, belo, rdeče. Koza tega silija ni prenesla in je kmalu zatem poginila. Po opravljenem delu sem zvečer počival.«

»Kako ste preživljali nedelje?«

»Tam doli, kjer sem bil begunec, je bila cerkev daleč in ljudje niso hodili k maši. Celo pri pogrebih so ljudje ostajali pred cerkvijo in klepetali. 1938 sem prišel sem v Fillières in tukaj sem vsako nedeljo šel k maši. V času med vojno od 1940 do 1946 sem bil v L'Yonne. Pomagal sem kmetom, da sem zaslužil zrnje. Na skrivaj smo vozili pšenico v mlin, ker je bilo nevarno, saj je bila kontrola. Za sto kilogramov zrnja nam je mlinar dal šestdeset kilogramov moke. V tem kraju sem sam gojil in prideloval tobak. Vedno sem samo delal. V livarni sem zaslužil in varčeval denar.

1960 sem kupil to hišo, v kateri živim skupaj s hčerko Jeannine. Večkrat pridejo otroci in prinesejo kakšno pecivo, kakšen 'šenk'. Zvečer ob pol enajstih grem običajno v posteljo in takrat je čas za branje. V roke vzamem Rodno grudo in Našo luč.«

»Kaj bi povedali domačim ob svojem stotem rojstnem dnevu?«

»Vsi so zdravi, me imajo radi.«

»Kadar ste se v preteklosti in kadar se sedaj pogovarjate s svojimi otroki in vnuki, kaj jim pripovedujete. Katere zgodbe iz vašega življenja jih najbolj zanimajo? Po čem vas sprašujejo?«

»Otroci me vprašajo in odgovarjam na vse, o domačem delu.«

»Zadnjič sem bil v Sloveniji pred osmimi leti. Tam je vsega dovolj. Gostiln ni več, kakor so bile včasih. Ob nedeljah smo šli najprej k maši, potem pa v gostilno in na ples. Ob nedeljah nismo bili vajeni jesti opoldne. Če smo bili lačni, je gostilničar dal malo sira pa kruha. Ob desetih zvečer smo se vračali domov. Ko smo bili mladi, je bilo lepo.«

Kako močno ga je zaznamovalo družabno življenje! Pogled mi nehotе zaide na omaro v kotu, na vrhu katere leže posušeni cvetovi hortenzij. Mamljivega cvetnega vonja skorajda ni več, cvet pa še vedno govori o svoji minuli mladosti.

»Avtomobilov ni bilo, televizije ni bilo. Samo en mož je imel avto v Tolminu. Ljudi, ki se jim je mudilo, je vozil na železniško postajo k Sveti Luciji, sedanji Most na Soči. Včasih smo bili srečni. Italijanov nismo marali, fašisti so zaničevali ljudi, župniku so dali piti ricinovo olje. Župniki so bili nekoč močni.

Ne delam nič, nisem utrujen, 'fatigué', lahko živim še sto let.«

»No, kaj bi ob koncu tega pogovora povedali bralcem Naše luči?« je nekam priučeno vprašal Jože.

»Hmmm, berem vse. Naša luč je katoliška. Jaz sem za katoliško stranko.«

Stenska ura se je zdrznila ob teh besedah. Zazdelo se ji je, da je s tem vse povedano. Sprožila je svoj notranji mehanizem in odbila ustaljeno melodijo.

*S stoletnikom sva nazdravila:
Jože Kamin in Toni Drašček*

Cvetna nedelja: na osliču v Jeruzalemu

Kdo je Jezus? To vprašanje je od nekdaj burilo duhove tudi tistih, ki se ne priznavajo za kristjane. Ni samo vprašanje za zgodovinarje. Jezus je vprašanje, ki je postavljeno vsakemu človeku.

Prav to vprašanje je v evangelijih osrednjega pomena, še posebej, ko Jezus pride v Jeruzalem in ve, kaj ga čaka: obsodba, trpljenje, smrt na križu. V nekaj dnevih je to vprašanje zastavljeno tudi mestu Jeruzalemu in njegovim prebivalcem. Kako evangelisti predstavijo trenutek, ko večina vernih Judov v Jeruzalemu zavrne Jezusa in ga sprejme le peščica njegovih učencev?

S prisposodobno. Jezus slovesno pride v Jeruzalem na osličku. Tega dogodka se spominjamo na cvetno ali oljčno nedeljo. O njem poročajo vsi štirje evangelisti.

Medtem ko Jezusu zvesti učenci vzklikajo »Hozana Davidovemu sinu! Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Hozana na višavah!« (Mt 21,9), se že pripravlja tako v judovskem sinedriju kot v Pilatovi palači proces proti njemu. Vzklik »blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu« je bil starodaven vzklik romarjev, ki so enkrat na leto prihajali v jeruzalemski tempelj. V Jezusovem času je postal tudi vzklik, s katerim bodo Judje pozdravili pričakovanega Mesijo. Množica Jezusovih učencev s tem vzklikom pozdravlja Jezusa kot »Davidovega sina«, kot kralja, ki slovesno prihaja v svoje kraljevsko mesto. S tem mu priznava čast in oblast. Prihaja v Gospodovem imenu, kar z drugo besedo pomeni, da je Gospodov maziljenec, božji odposlanec.

S tem evangelisti v imenu vseh, ki verujejo v Jezusa, odgovorijo na vprašanje, kdo je pravzaprav Jezus. Obenem pa jasno nakažejo,

da Jezus v Jeruzalemu ne bo priznan za to, kar v resnici je. Evangelist Matej jasno zapiše: »Ko je Jezus prišel v Jeruzalem, se je vse mesto razburkalo in govorilo: Kdo je to?« (Mt 21,10).

V evangelijskih poročilih o Jezusovem slovesnem vходу v Jeruzalem pa je postavljeno tudi drugo, rekel bi kar največje zgodovinsko vprašanje: Kdaj bo Jezusa, kralja, ki prihaja v svoje sveto mesto, sprejel ves Jeruzalem? Kdaj bodo Jezusa sprejeli in priznali kot Mesijo tudi Judje? Ko je prvič slovesno prišel v Jeruzalem, je prišel na osliču, se pravi skromno, v revščini, brez pravega priznanja in časti. Kot krotak in ponižen, pravi evangelist Matej. Vse mesto je vznemirjeno in se zbegano sprašuje: Kdo je to? Jezus je ta svoj prihod in zbeganost Jeruzalema predvidel, ko je rekel: »Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor zbira koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli. Glejte, vaša hiša je zapuščena. Povem vam namreč, da me odslej ne boste videli, dokler ne porečete: Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!« (Mt 24, 27-39).

Ne boste me videli, dokler ne porečete: Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! To je jasna napoved Jezusovega drugega prihoda, prihoda v slavi, ko bo ves Jeruzalem, Judje in vse človeštvo Bogu, ki je navzoč v Jezusu, vzklikal z mesijanskim klicem: Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu! Prvi prihod v Jeruzalem v revščini in zapuščenosti, na robu groteske, na osliču; drugi prihod v slavi in veličastvu.

Vse do tedaj pa Bog postavlja tebi in meni, vsakemu človeku odločilno velikonočno vprašanje: Kdo je zate Jezus? To vprašanje pridobiva in bo še pridobivalo aktualnost.

James Caviezel, ki v razvpitem filmu Mela Gibsona Kristusovo trpljenje, ki pravkar prihaja na filmske ekrane, je na vprašanje, ali je igranje Kristusa poglobilo njegovo vero, v Newsweeku odgovoril: »Ljubim ga bolj, kot sem kdaj menil, da je mogoče. Ljubim ga bolj kot svojo ženo, družino ... Nočem, da ljudje vidijo mene. Želim, da vidijo samo Jezusa Kristusa.«

„Smučarska“ kapelica v Oberstdorfu

Zvone Štrubelj

Srednjeevropski katoliški shod

Kristus – upanje Evrope je geslo, ki ga je osem srednjeevropskih škofovskih konferenc, med njimi tudi slovenska, izbralo za vodilo skupnega prizadevanja, da bi katoličani v odločilnih časih sodelovali pri delu za prihodnost Evrope in ji prinašali upanje in zaupanje.

Izraz te skupne skrbi in želje je bil sklep o romarskem shodu katoličanov iz teh dežel. Enoletna priprava na shod, ki bo 22. maja 2004 v starodavnem Marijinam svetišču Mariazell na avstrijskem Štajerskem, je potekala v vsakem narodu posebej po skupnih smernicah. Napovedano romanje bo združilo katoličane iz Poljske, Češke, Slovaške, Madžarske, Bosne in Hercegovine, Avstrije in Slovenije.

Poseben namen te skupne pobude je bila želja katoličanov v Srednji Evropi prispevati k spravi in premagovati žalostno dediščino 20. stoletja, da ne bi zastrupljala prihodnosti.

S katoliškim shodom bi radi zopet odkrili žarišča krščanske duhovnosti, ki jih med drugim predstavljajo evropska in narodna romarska središča. Na teh krajih naj bi še posebej z božjo pomočjo ustvarjali novo duhovno Evropo, ki bo povezala Vzhod in Zahod, Sever in Jug v novo celoto. Prav tako je bila želja škofov, da bi bili katoličani dejavnejši na gradbišču jutrišnje Evrope. Kar kristjani lahko damo Evropi, njeni politiki, kulturi in njeni duhovni podobi, je predvsem upanje in zaupanje, ki izhaja iz naše vere v Jezusa Kristusa. Ta je upanje Evrope in vsega človeštva.

V Sloveniji je bil slovesen začetek srednjeevropskega katoliškega shoda lani konec maja na Brezjah. Bogu in nebeški Materi Mariji so se verniki s svojimi duhovniki in škofi zahvalili za uspešno prehojeno pot od slovenske samostojnosti do konca pogajanj za vstop v Evropsko zvezo. Prosili so za božji blagoslov in Marijino varstvo našega naroda v družbi drugih evropskih narodov.

Kasneje so škofje osmih škofovskih konferenc napisali posebno pastirsko pismo, ki so ga brali po vseh deželah in vseh župnijah na začetku junija. To je bilo prvič v zgodovini, da so se narodne Cerkve na ta način povezale med seboj. Posebej pa je bilo temu srečanju namenjeno tudi romanje 15. avgusta v Marijina središča Brezje, Ptujška Gora in Sveta gora. Ob Mariji so romarji razmišljali, kako naj Kristus postane naše upanje, da bi ga mi lahko razglašali za upanje vse Evrope.

Konec lanskega avgusta pa je bilo narejeno posebno znamenje vezi med slovenskimi in hrvaškimi katoličani. Slovenska Cerkev je pripravila posebno romanje v svetišče Marija Bistrica na Hrvaškem, da bi se tam srečali s hrvaškimi verniki. »Bog daj srečo, sosed!« je bil moto tega shoda, ki je dobro odmevalo po Sloveniji in Hrvaški. Cerkev je tu postavila nov smerokaz za pot zbliževanja med sosednjima narodoma, ki je po ustanovitvi samostojnih držav trpelo zaradi političnih strankarskih interesov pri nas in pri Hrvatih. Romarsko srečanje je gotovo pokazalo dobro voljo in podprlo pot za boljše razumevanje, sodelovanje in novo upanje.

Na srečanje v Mariazell 22. maja letos se bomo podali tudi z naših izseljenskih fara. Najbrž ne bo zmogla vsaka župnija polnega avtobusa, zato se verniki tudi sami pozanimajte, kje so še možnosti, da se pridružite in kako vam je ugodneje za prevoz tja in nazaj. Ponudbe na naših misijah so že dalj časa objavljene v župnijskih listih. Kjer pa bo nastala še kakšna zadrega, se lahko povežejo župnije med seboj, da bi vsak, ki se želi udeležiti tega shoda, tudi lahko uresničil svoj namen.

jpj

Kam in kako z veroukom

Slovenska vladajoča politika še vedno ni našla (noče najti) primerne rešitve, kako ustreči željam premnogih staršev, ki hočejo oziroma zahtevajo, da se končno reši vprašanje krščanskega verouka v odnosu do javne šole. Pri tem so se zelo radi posluževali različnih izjav, da je to le želja peščice staršev, da je naša šola ločena od države, da hoče Cerkev skozi glavna vrata vstopiti v javno šolo ... Pred kratkim so se starši povezali v civilno iniciativo pod naslovom Odbor za šolo po meri človeka. Odziv javnosti je bil nad pričakovanji in mislim, da so se stvari začele odvijati hitreje, kot si je to prej predstavljala politična elita v Sloveniji. Odzvala se je tudi Slovenska škofovska konferenca in znova podala svoj pogled na omenjeno problematiko. Njeno stališče je jasno in je bilo sprejeto že na Plenarnem zboru Cerkve na Slovenskem.

Katoliška Cerkev predlaga, da bi v sedanjih okoliščinah, v katerih odnosi med državo in Cerkvijo še niso urejeni, »župnijski verouk, to je kateheza, nadomestil enega izmed obveznih izbirnih predmetov v šolskem sistemu« (Sklepni dokument Plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem, Ljubljana 2002, čl. 391) in se tako priznal kot alternativni predmet obveznemu izbirnemu predmetu Verstva in etika. Predlog velja za zadnja tri leta devetletne osnovne šole, potekal pa naj bi tako kot do sedaj zunaj šole.

Predlog katoliške Cerkve ob upoštevanju volje staršev glede verske in moralne vzgoje otrok v šolskem sistemu temelji na Evropski konvenciji o človekovih pravi-

cah. Konvencija poudarja pravico staršev, da se otroci vzgajajo v skladu z njihovim prepričanjem in da mora država zagotoviti možnost takega izobraževanja (Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, Protokol, 2. čl., Uradni list RS, Mednarodne pogodbe, str. 7, 13. VI 1994, str. 231. Prim. še: Sklepni dokument, čl. 389).

Nosilec župnijskega verouka kot obveznega izbirnega predmeta bi bila Cerkev. Poučevali bi ga diplomanti Teološke fakultete. Glede na to, da gre za katehezo oziroma župnijski verouk, ki je že utečen, je učni načrt zanj že narejen, prav tako so pripravljene učbeniki.

V primeru, da bi se v Sloveniji dogovorili za rešitev, ki bi v javnih šolah omogočila izbiro med nekonfesionalnim in konfesionalnim verskim poukom, bi sedanji program kateheze oziroma župnijskega verouka morali ustrezno spremeniti in prilagoditi načelom šolske pedagogike. O vsebini bi odločala katoliška Cerkev ali druga verska skupnost. Program bi moral potrditi strokovni svet, poučevali pa bi ga diplomirani teologi – laiki in ne duhovniki.

Kar zadeva plačilo učiteljev omenjenih vsebin, bi načelno veljalo enako pravilo kot za vse ostale obvezne izbirne predmete v šolskem sistemu oz. po dogovoru med Cerkvijo in državo.

Slovenija je glede poučevanja verskih vsebin v šoli v evropskem merilu velika izjema. Srednjeevropske dežele imajo konfesionalni verski pouk v večini primerov v vseh javnih vzgojno-izobraževalnih ustanovah od vrtca do univerze. Tudi tam poteka kateheza oziroma župnijski verouk in priprava na zakramente po župnijah, namenjena pa je predvsem verujočim in tistim, ki se želijo v veri poučiti in jo poglobiti (prim. Sklepni dokument, čl. 388).

Pripravil LB

V sobotni veroučni šoli je vedno veselo v Stuttgartu

Velika noč

Mnogi narodi so poimenovali veliko noč po dogodku, torej Jezusovem vstajenju od mrtvih. Slovenski narod pa je dal ime po pomembnosti. Jezusovo vstajenje je za nas res velik dogodek, zato »velika noč«. Tudi mnoge ljudske navade se navezujejo na to pomembnost. Skoraj ne poznamo ljudskega običaja, ki bi ponazarjal Jezusovo vstajenje, poznamo pa mnogo običajev, ki nas spominjajo na pomembnost velikonočnega praznika.

Imenitnost praznika je navsezgodaj naznanilo pokanje možnarjev. Tega nisem več doživel, ker je oblast po drugi svetovni vojni to zatirala in vsaj pri nas so možnarje pobrali. Štajerci so bili bolj vneti za pokanje in so možnarje znali poskriti, tako da tam pokanje nikoli ni zamrlo.

Čeprav smo se Slovenci že na navadne nedelje držali zapovedi, da se v nedeljo ne sme delati, je velika noč po pojmovanju našega ljudstva tako velik praznik, da se ne sme opravljati niti najmanjših del. Moški niso smeli niti konjev česati, čeprav je bila navadno sramota v nedeljo jezdit konja z nepočesano grivo. Ženskam pa ni bilo treba kuhati kosila, saj je bil zajtrk z blagoslovljenimi jedmi dovolj obilen. Že prej so pripravile kako jed, ki lahko stoji, navadno ješprenj. Tako so bile tudi skrbne gospodinje na veliko noč bolj proste. V Prekmurju se niti sob ne pometa na veliko noč. Tudi hoditi se ni smelo dosti, samo v cerkev in domov. Navada je bila, da so prav za veliko noč prvič obuli nizke poletne čevlje. Če so otroci dobili nove čevlje, so jih prav za veliko noč.

Po hišah hoditi na tako velik praznik so imeli za greh. Vse to nas precej spominja na navade Judov, ki so si kosilo za Gospodov dan pripravili že v petek. Čeprav je bilo kosilo na njihov Gospodov dan v soboto hladno, so trdili, da je tako dobro pripravljeno, da ne moti, če je hladno. Prav tako Judje ne smejo na soboto dosti hoditi. V Poljanski dolini nad Škofjo Loko je dobil tisti, ki je na veliko noč prišel v tujo hišo, pokrov od peči na hrbet. Na Jezerskem so dejali, da bodo takega tuja

vrata po petah tolkla. V Ribnici pa pravijo, da ga bodo potisnili v peč za zglavnik.

Lepa navada, ki se je še spomnim od doma in je zdaj verjetno tudi že šla v pozabo, je bil blagoslov doma na velikonočno jutro. To je bilo podobno kot na sveti večer pred božičem, le da nismo šli vsi z očetom in mamo. Mogoče zato, ker je bilo to navsezgodaj, mogoče pa tudi zato, ker je bila taka tradicija, da je ta blagoslov opravil gospodar sam ali kvečjemu skupaj z ženo. Za razliko od svetega večera se je na velikonočno jutro šlo pokadit in pokropit tudi polje. Na Štajerskem v okolici Ormoža gresta gospodar in gospodinja z blagoslovljeno vodo na polje in obhodita vse njive, jih pokropita in tiho molita za božji blagoslov.

Po hišah hoditi na tako velik praznik so imeli za greh.

V Ilirski Bistrici in okolici pa je bilo posebno prepričanje, da se na tako velik praznik ne spodobi večerjati. Zato so tam večerjali že ob peti uri. Po tej zgodnji večerji so šla dekleta na kak grič prepevat. S prepevanjem se je velikonočna nedelja zaključila tudi drugod. Največkrat je bilo to pri večernicah v cerkvi. Brez večernic bi se tako velik praznik premalo imenitno zaključil. V Prekmurju večernic ni prepeval samo duhovnik, ampak vsi ljudje v cerkvi. Nekoč so prepevanje večernic spremljali s cimbalami, kar spet spominja na judovska praznovanja in na kralja Davida, ki je prepeval psalme Bogu v čast ob spremljavi cimbal in harfe. Dolenjci in Belokranjci pa so zaključili praznik v bližini kake kapelice, kjer so spekli janjca na ražnju, spomin na judovsko velikonočno jagnje. Na koncu so pri kapelici odmolili in šli domov.

Janez Modic

Jajčni pečenjak (»šmorn«) – boljši kot avstrijski »Kaiserschmarn«

1/4 l mleka, 3 jajca, 23 dag moke, sol, 2 žlici masla

Razžvrkljaj polovico mleka z rumenjaki in moko, dodaj sol in preostalo mleko ter primešaj sneg iz beljakov. Vlij v pekač na razbeljeno maslo in postavi v pečico. Ko postane pečenjak blede rumen, ga zdrobi z vilicami in še malo popeci. Postrežeš lahko s solato ali pa ga potreseš s sladkorjem in postrežeš s kompotom.

Blaginja, država, slovenstvo

Osamosvojitve je bila tako velik šok za navadne Slovence, da so po Demosovem razpadu za dvanajst let padli v globoko politično spanje. Samo da smo samostojni, drugo ni pomembno, si je mislila večina in zaupala svojo usodo tistim, ki jih je bila navajena že iz komunizma.

Pred sedmimi leti je iz Rima kot meteor priletel v našo atmosfero dr. Franc Rode, ki ga je papež postavil za ljubljanskega nadškofa in metropolita. Z jasno besedo je začel dramiti speče ljudstvo, opozarjati na nevarno smer, ki jo je ubrala liberalno-komunistična naveza, in osvetljevati dogodke v novi luči. Njegovo pristno domoljubje in krščanska odgovornost za usodo naroda sta silovito vznemirila rdečo gosposko, ki je dotlej vse trdno držala v rokah in skrbela za svoj blagor kot že desetletja poprej. Novi nadškof pa je dal vedeti, kako od oblasti pričakuje, da bo vse svoje moči usmerila v delo za skupno blaginjo, trdnost države in prihodnost slovenstva.

Nič kolikokrat je dr. Rode pozival oblast, naj jo pri njenem delu vodi pravičnost in skrb za šibke. Obsojal je vse večje razlike med ljudmi, ker so oblastniki pisali takšne zakone, da so se lahko »legalno« polasti družbenega premoženja. S privatizacijo si je elita, ki je nastala z revolucijo, prisvojila vse, kar je bilo kaj vredno. Tisti, ki so še včeraj imeli polna usta skrbi za delavce, so jih danes metali na cesto kot novi lastniki delavskih tovarn. Komunisti so tako dvakrat temeljito izropali Slovence: ko so prišli na oblast in ko so se prelevili v »demokrate«, vmes pa je bilo tako ali tako vse »naše«. Da bi utišali nadškofa, so pognali propagandni stroj, ki je hrumel o lakomni Cerkvi, ki bo z denacionalizacijo največji veleposestnik. Resnica pa je, da nas ZDA v poročilu o človekovih pravicah še letos opozarjajo, kako naša država krši svoje zakone in pravice državljanov, ker se denacionalizacija nikamor ne premakne.

V skupnosti, kjer vladata pravičnost in socialna solidarnost, sta tudi sloga in povezanost. Prav to je skala, na kateri stoji sleherni država, še zlasti mlada. Pri

mašah za domovino in tudi sicer je nadškof poudarjal pomen države za narod. Pozival je politike, naj pokažejo več državnškega čuta in naj ne postavljajo na prvo mesto sebičnih interesov, ampak državne. Tudi tega niso radi slišali, še zlasti ne levičarji, ki so bili proti slovenski državi in so pustili svoje srce v Beogradu. V protinapad so šli z obsodbami, da se nadškof vtika v politiko. Leta so nasprotovali sporazumu s Svetim sedežem, čeprav imajo kaj takega vse evropske države. Hoteli so, da Slovenija ostane Kardeljev protikrščanski »ateistični otok«, na katerem bi peščica ateistov maltretirala katoličane. Dan potem, ko je bil sporazum vendarle podpisan, je papež imenoval nadškofa za predstojnika kongregacije za redovnike. Očitno je papež spremljal njegova prizadevanja, da ga je že dan po podpisu sporazuma poklical v krog svojih najozjih sodelavcev.

Domoljubje je Rodetova izrazita lastnost. Vsi, ki smo dalj časa živeli zunaj, drugače ljubimo svoj narod in domovino. Še ne polnoleten je Rode hote zapustil Argentino, šel študirat v Evropo in se kot mlad duhovnik vrnil domov. S kakšnim žarom in gorečnostjo je delal v Gospodovem vinogradu in »za čast dežele«, vemo tisti, ki ga poznamo od tedaj. Opazili so ga tudi zunaj in leta 1981 gre »služit« v Rim. Čeprav domovina še enkrat (že tretjič, mi je potožil) izgublja človeka izjemnih kvalitiet, pa bo imel naš narod resničnega domoljuba v vrhovih duhovnega in političnega vplivanja in odločanja. Tam mu bodo pomembni ljudje gotovo bolj prisluhnili, kot so mu doma tisti, ki se imajo za pomembne.

Sedaj ko nadškof Rode odhaja, zapušča manj zaspano Slovenijo. Marsikoga je predramil, mnogim odprl oči, številnim vлил samozavest in pogum. Res je tudi, da se je oblast iz leta v leto bolj kvarila in da je korupcija takšna, da je ljudem prekipelo. Vse to in še kaj je v tem volilnem letu pripeljalo do tega, da popularnost liberalno-komunistične oblasti upada, opoziciji pa raste. Čeprav je šel Rode skozi našo atmosfero kot meteor, jo je očitno prevetril, laže se diha, več svežega zraka je, pa tudi duha ... binkoštnega duha.

Drago K. Ocvirk

DRUGI O NAS ...

FAZ: V Sloveniji je Evropa že dolgo samoumevnost

Vstop v Evropsko unijo za večino Slovencev pomeni le še formalnost, saj je Evropa v Sloveniji že dolgo samoumevnost, piše nemški Frankfurter Allgemeine Zeitung. Glede Slovenije si ni treba delati skrbi, nadaljuje časnik, saj v srednji in vzhodni Evropi skorajda ni države, ki bi bila na članstvo v EU tako dobro pripravljena. Dohodek na prebivalca je visok, večjih kmetijskih težav ni, gospodarska rast se spet viša, brezposelnost je razmeroma nizka, Slovenijo hvali časnik, ki pa hkrati vendarle opozarja še na nekaj hrbtenica slovenskega gospodarstva so srednja in mala podjetja, katerim pa za razliko od večjih koncernov preživetje v EU ni zagotovljeno. Potrebno je prestrukturiranje, večja vlaganja v raziskave in razvoj ter v človeški kapital, dodaja FAZ.

Potrebne so tudi neposredne tuje investicije, pri čemer pa morajo Slovenci spremeniti svojo zadržano držo do tujega kapitala. Vendar pa je za tovrstni miselni proces potreben čas, dodaja časnik, ki piše tudi o privatizaciji v Sloveniji. Ta naj bi bila kljub vsemu nekoliko prepočasna, saj naj bi bila še vedno polovica proizvodnih zmognosti v rokah države, ob tem pa FAZ poudarja še, da je s privatizacijo zelo malo premoženja padlo v roke tujcev - na primer le 30 odstotkov bank, medtem ko naj bi povprečje v regiji znašalo med 80 in 90 odstotki.

Se pa vedno bolj uveljavlja pogled o pospešeni privatizaciji in internacionalizaciji, dodaja časnik. Slovenija naj bi bila za tuje investitorje precej privlačna, predvsem pa zaradi mostu do Z Balkana in JV Evrope. "Slovenija lahko veliko ponudi: izvrstno infrastrukturo, poliglote, dobro izobraženo delovno silo, dobro poznavanje evropskih JV trgov ter visoko kakovost življenja."

Časovna bomba pa ne tiktaka le na področju malih in srednjih podjetij, temveč tudi glede socialnega sistema v državi, še poudarja FAZ. Slovensko prebivalstvo se ne le stara, temveč tudi krči. Obsežne reforme pokojninskega in zdravstvenega sistema so nujne, še piše nemški časnik.

REKLI SO ...

Nadškof Rode za TV Slovenija

Imenovanje na mesto prefekta Kongregacije ustanov posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja je po mnenju ljubljanskega nadškofa in slovenskega metropolita Franca Rodeta najverjetneje povezano tudi z ratifikacijo vatikanskega sporazuma, ki se je zgodila le dan prej. Takšna služba je po njegovem mnenju znak zaupanja Vatikana, pomeni pa tudi "pozornost in priznanje slovenski Cerkvi in slovenskemu narodu". Ob tem je nadškof Rode v oddaji Intervju na TV Slovenija poudaril, da Slovenije ne zapušča z lahkim srcem; "rad imam to deželo, ta narod, to pokrajino, imena naših krajev, ljudi, ki živijo tu, in njihova imena, neverjetno sem povezan s slovenskim

Celodnevno srečanje Slovencev v Parizu

narodom in slovensko domovino". Kot je dejal, "ostaja državljani Slovenije, na vsak način in kjer koli".

Novinarjevo trditev, da naj bi bil bolj politik in manj "razlagalec evangelija", je nadškof Rode zavrnil. Politika, je pojasnil, so stranke, notranja in zunanja politika. "V te stvari se nisem vmešaval, tudi v življenje strank se nisem vmešaval," je poudaril. Če pa je govoril o moralnih vprašanjih ali socialnih problemih, je zato, "ker ima Cerkev o tem pravico in celo dolžnost spregovoriti". Poudaril je, da je ogromno svojega časa in moči posvetil prav oznanjevanju evangelija, "nisem hranil svojih moči, ampak sem se razdajal".

Podatkom zadnjega popisa, ki kažejo, da je število vernikov v Sloveniji upadlo, nadškof Rode ne verjame. Glede podatkov iz popisa ima namreč pomisleke, saj naj bi mu veliko ljudi poročalo o tem, da jim pri popisu niso hoteli zastaviti vprašanja o veroizpovedi ter da so morali sami zahtevati, naj se v vprašalnik zapiše, da so katoličani. "Tu je prišlo do manipulacij," meni nadškof, tega pa si država po njegovem prepričanju ne bi smela dovoliti. Dodal je, da veliko bolj verjame cerkveni statistiki, ki je po njegovih besedah 99-odstotno zanesljiva. "V Sloveniji je 81 odstotkov ljudi krščenih v katoliški Cerkvi in to se tudi v zadnjih letih ni spremenilo. To je slovenska realnost," še dodaja nadškof Rode.

Glede razburkanega odnosa z mediji in kritik, ki jim jih je v času svojega službovanja v Sloveniji namenil, je nadškof poudaril, da so nekateri slovenski mediji na zelo visoki ravni - "človek je lahko kar vesel take kvalitete, ki veje iz določenih člankov". Vendar pa je v Sloveniji po njegovem mnenju nekaj avtorjev, ki zelo

škodijo in zastrupljajo atmosfero v Sloveniji. "Če bi ti ljudje drugače pisali in pojmovali svoje poslanstvo kot časnikarji, bi bilo v Sloveniji zelo drugače." Po nadškofovem mnenju si mediji v tujini ne dovolijo takšnega "obračunavanja z določenim človekom". Takšno ravnanje po njegovem mnenju nima nobene zveze z informiranjem, "včasih gre celo za laži, ko pa jim to poveš, ne reagirajo in se ne popravijo".

Nekdanji smučar Bojan Križaj v Mladini

Zanimivo zgodbo sem doživel v tistem času (ko je bil še aktiven športnik, op. ur.). Zelo zgodaj sem se poročil. Enkrat sem dal intervju za neki verski časopis in sem na glas povedal, da sem se poročil cerkveno. Bil je tak halo, tudi po vseh smučarskih strukturah. To je bila dejansko tabu tema pri nas oziroma niso radi videli, da se o tem govori na glas. Moram pa reči, da se za to nisem kaj dosti brigal. Živel sem tako, kot sem bil vzgojen, in nisem v tem videl nič grdega oziroma napačnega. Še danes tako razmišljam in se nisem nič spremenil.

ZAPISALI SO ...

Ivan Štuhec v Družini Ksenofobični Slovenčki

Odkar so glavni predmet našega orkestriranega medijskega prostora izbrisani, gradnja džamije, zakon o istospolnih skupnostih in nasploh nestrpnost, smo Slovenke in Slovenci postali zreli za psihiatrični kavč, saj imamo diagnozo, da smo ksenofobi ... Kolikor drži, da je strah splošna slovenska bolezen, potem bi bilo prav, da bi jo odkrili že pred leti, ko so nam taisti dušebrižniki hiteli dopovedovati, da pokojnega Pučnika žena, "Nemica", res ni primerna za prvo damo slovenske države. Ali pa takrat, ko se je pojavil argentinski Rode in za njim Bajuk, ki sta nas kontaminirala z emigracijskim virusom. V teh primerih, da o drugih ne govorimo, so sedanji strokovnjaki za ksenofobijo pridno nalivali olje na domače "tujce", da so le ti laže pogoreli. Torej nekakšno sodobne grmade, da ne bo samo krščanstvo krivo za tiste srednjeveške zažige, s katerimi tako sistematično opletajo po slovenskih učilnicah. Kaj bi bilo, če bi si te dni kdo drznil malčkom pri zgodovini razlagati, kako so Turki (muslimani) natikali ljudi na kole in jih silili v janičarstvo? Razglasili bi ga za nestrpnega, vsaj takšnega ranga, kot je tisti stigmatizirani učitelj, ki se je pregrešil zoper postavo in zmolil pred učenci očenaš.

V Švici so gostovali: Franc in Nina Kompare, citrar Tomaž Plahutnik in organist Tomaž Bajželj.

Slovenska skupnost iz Helsingborga

Kakšna je torej demokratična kultura in pluralna družba, ki enim omogoči in dovoli vse, drugim pa vnaprej pripravi etiketo, če bodo imeli drugačno mnenje? Seveda to ni ne demokratično ne pluralno, ampak je dejansko fobično, strah vzbujajoče pred mnenjem, ki bi bilo drugačno od javnega. In da svojega mnenja v strahospoštovanju vzgojeni Slovencek od avstroogrske prek karadžordževske in titoistične monarhije nikoli ni sproščeno izražal, vemo. Roko na srce, tudi cerkvena avtoriteta mu pri tem ni bila vedno v oporo.

Seveda, človekove pravice za vse. Stalno prebivališče za tiste, ki so po krivici izbrisani, ne pa za špekulante in prevarante. Sakralne prostore za muslimane in katoličane oziroma druge verske skupnosti, z upoštevanjem kulturnega prostora in okolja, torej s pravočasnim urbanističnim načrtovanjem. Z jasnimi predpisi in dogovori, da je naša država laična, ne laicistična, da je za politiko prostor v parlamentu, za oznanjanje vere in morale so sakralni prostori, za soočenje različnih pogledov pa je civilna družba, ki jo morajo v prvi vrsti odsevati pluralni mediji. Istospolnim partnerjem državljanske, socialne in zdravstvene pravice kakor vsem državljanom, ne pa enačenje z zakonsko zvezo med moškim in žensko, ker neenako ne more postati enako. Versko vzgojo v vzgojno-izobraževalnih procesih vsem po njihovi izbiri, ne po izbiri oblasti ali določenih političnih opcij. Kako že pravi pesnik? "Kar ni tuje, zaničuješ, starih šeg se zgublja sled, pevcov svojih ne spoštuješ, za dežele čast si led!" In na drugem mestu: "Žive naj vsi narodi ..."

Angelca Likovič, v Večeru Javnost se je prebudila

V vseh demokratičnih državah velja: Če je država glavni dejavnik šolstva, potem ni demokratična - je antidemokratična. Demokratična država mora biti na področju, kot je šolstvo, v službi civilne družbe, kar seveda pomeni sodelovanje s starši. Vzgoja in izobraževanje sta v službi skupnosti, ne pa v službi države, zato je temeljna pristojnost države na tem področju, da preverja, ali deluje šola v javno korist.

Odbor za šolo po meri človeka je prebudil slovensko javnost, predvsem pa starše, učitelje in mnoge ravnatelje, da so glasno in javno spregovorili o mnogih pomanjkljivostih devetletke. Pri tem imajo zelo pomembno vlogo tudi mediji, saj so začeli o teh problemih obveščati javnost. Prvi uspehi našega skupnega prizadevanja so že rodili rezultate. Minister dr. Slavko Gaber je že spoznal, da imajo starši tehtne in upravičene pripombe. S tem pa je tudi spoznal, da je njegova devetletka organizacijsko in strokovno zelo nedorečena na marsikaterem področju. Glede na strokovne argumente mnogih pisem svetov staršev, posameznikov, odbora za šolo po meri človeka, je že napravil določene spremembe: vsem osnovnim šolam je zagotovil več sredstev za šolsko prehrano, šolam bo zagotovil sredstva za nakup atlasov, tako bodo za pouk atlasi v šoli, za domače delo pa bodo učenci imeli svoje atlase doma. S tem je delno razbremenil šolsko torbo. Do vseh teh majhnih, a pomembnih sprememb ne bi prišlo, če se ne bi organizirala civilna družba.

Javno pa minister Gaber že priznava, da je izbirnih predmetov preveč, da je šolska torba pretežka, da bi morali učenci več narediti v šoli, da so velike težave z urniki ... Če bi minister Gaber že v pripravo prenove v mnogo večji meri vključil starše in tudi strokovnjake različnega idejnega prepričanja, do teh anomalij ne bi prišlo. Zelo slabo pripravljeno prenovo osnovne šole je prepustil občinam glede materialnih pogojev, ravnateljem glede organizacije in učiteljem glede vsebine. V lokalnih skupnostih in šolah pa se srečujejo z vrsto težav, ki jih rešujejo vsak po svoje.

Sprašujemo se, koliko davkoplačevalskega denarja bo še potrebnega, da bomo devetletko popravili v duhu demokracije in zagotovili našim otrokom tako osnovno šolo, v kateri bodo vladali red, jasna pravila, disciplina, dobri odnosi, velik poudarek vzgoji in kvalitetnemu pridobivanju znanja.

Z datumom vstopa Slovenije v Evropsko zvezo, 1. maja, bo Radio Ognjišče začel z rednim oddajanjem preko satelita Hotbird, frekvenca 12.303 GHz V (SR 27500, FEC 3/4, A-pid 255), v sklopu paketa RTV Slovenija. Vabimo vas, dragi rojaki, da jim prisluhnete po vsem svetu. Tako bomo lahko še bolj povezani.

Jolanda Čepak je na atletskem SP v Budimpešti zaostala za svojo tekmico Mario Mutolo in osvojila odlično drugo mesto. Svetovna dvoranska rekorderka na 800 metrov je v finalu zadnjega dne 10. dvoranskega svetovnega prvenstva zasedla drugo mesto z njenim najboljšim časom v tej sezoni (1:58,72), kar je tretja slovenska medalja na dvoranskih SP. Britta Bilač je bila v skoku v višino v Barceloni 11. marca 1995 druga, na tem tekmovanju pa je bila tretja tudi Brigita Bukovec na 100 m ovire (12. marca 1995).

*

Po skoraj letu dni so iz morja dvignili okoli 40 kosti mladega brazdastega kita, kar je približno četrtnina celega okostja. V Prirodoslovnem muzeju, ki je tudi lastnik kitovih kosti, predvidevajo, da bodo kitovo okostje razstavili v novih prostorih, ki naj bi jih zgradili do leta 2006. Mladega poginulega kita, ki so ga ribiči opazili nekaj sto metrov od obale v piranskem zalivu, so konec lanskega marca tri kilometre od piranske obale potopili na dno. Šesttonskega kita so, da se ob razpadanju trupla ne bi zgubile manjše kosti, zavili v posebno mrežo, s centimeter in pol velikimi okenci, pred potopom pa so ga tudi predrli, da ga plini, ki se proizvajajo pri razkroju, ne bi dvignili na površino. Kita so sicer obtežili s štirimi tonami utežmi. Dobrih 12 metrov dolg brazdati kit naj bi v Sredozemskem morju poginil zaradi pomanjkanja hrane.

*

Slovenija naj bi iz ameriškega zunanjepolitičnega proračuna za leto 2005 prejela pomoč v višini 3,4 milijona dolarjev. V delu proračuna, vrednega 8,4 milijarde dolarjev, ki financira delovanje State Departmenta v tujini, so znova predvidena tudi sredstva za pomoč Sloveniji v višini 3,4 milijona dolarjev. Od tega bosta 2 milijona dolarjev namenjena v okviru programa financiranja tujih vojsk (Foreign Military Financing - FMF), 950.000 dolarjev v okviru programa mednarodnega vojaškega izobraževanja in urjenja (IMET), 495.000 dolarjev pa bo Slovenija v letu 2005 dobila za pro-

grame preprečevanja širjenja oborožitve, za razminiranje, protiterorizem in izboljšanja nadzora nad izvozom in mejami.

*

Jugoslovanske manjšine si želijo svojih šol. Predstavniki manjšin, ki izvirajo iz nekdanje Jugoslavije, so po lastnih trditvah prikrajšani v primerjavi z italijansko in madžarsko manjšino. Njihovi predstavniki pravijo, da ne želijo ustanoviti "neke svoje enklave", ampak želijo le, da bi jim država dala možnost za ohranjanje svoje nacionalne identitete. Po njihovem mnenju v Sloveniji ni prave klime, ki bi "tujcem" dovoljevala lastno identiteto ali pravico do drugačnosti.

*

DURS zavezancem za dohodnino po novem omogoča oddajo napovedi za obračun dohodnine za leto 2003 tudi po elektronski poti. Zavezanci za dohodnino za oddajo napovedi po elektronski poti potrebujejo osebni računalnik z ustrežno programsko opremo, dostop do interneta ter digitalno potrjeno pristojnega overitelja. Uporabniki, ki imajo digitalno potrjeno katerega od priznanih overiteljev, se lahko registrirajo v sistem e-davkov, prek katerega imajo možnost oddati napoved po elektronski poti z elektronskim podpisom. Dosedanjima priznanima overiteljema, vladnemu centru za informatiko in Novi Ljubljanski banki, se je konec tedna pridružila še Pošta Slovenije. Digitalno potrjeno lahko brezplačno dobite na spletni strani ministrstva za finance, e-davki.

*

Ministrstvo za notranje zadeve je začelo objavljati podatke o izplačanih plačah uslužbencev v javnem sektorju po posameznih mesecih. Vsebina javno dostopnih podatkov je skladna s predpisi o varovanju osebnih podatkov, kar pomeni, da so objavljeni le podatki o višini plač, ne pa tudi osebna imena njihovih prejemnikov. Podatki za mesece september, oktober in november 2003 so že na voljo na spletni strani notranjega ministrstva ter Agencije za javnopravne evidence in storitve, ki pripravlja omenjene podatke.

*

Po podatkih zadnjega popisa je bilo leta 2002 v Sloveniji okoli 2500 pripadnikov italijanske manjšine, Madžarov je bilo približno 7500, pripadnikov narodov nekdanje Jugoslavije pa je bilo približno 173.000.

Pohodniki so se na tradicionalnem 11. pohodu po Jurčičevi poti odpravili od Višnje Gore do Muljave. Približno 8000 udeležencev je prehodilo okoli 15 kilometrov od Višnje Gore po krajih, v katere je pisatelj, časnikar in publicist Josip Jurčič postavil večino svojih pripovedi. Ideja o Jurčičevi poti se je porodila ob 150-letnici rojstva prvega slovenskega romanopisca. Tako je bila z novo potjo počaščena pomembna obletnica, istočasno pa je bila očarljiva dežela Desetega brata z bogato kulturno in naravno dediščino imenitno predstavljena širši javnosti. Jurčičevo pot so pohodniki sprejeli za tradicionalno, saj se vsako leto prvo soboto v marcu množica ljudi odpravi po poti, ki so jo leta 1998 podaljšali s šolsko potjo do Krke.

*

Prepis premoženja na otroke. Pri sedmih letih je lahko otrok lastnik stanovanja in delnic, vrednih milijon tolarjev. Mladoletnih otrok, ki za zdaj "na papirju" razpolagajo s svojim premoženjem, je v Sloveniji vedno več. Eni ga podedujejo, drugi dobijo v dar. Zaplete pa se lahko, če se starši odločijo, da bodo otrokovo nepremičnino ali vrednostne papirje prodali. Razlogi, zakaj se starši odločajo za nakup nepremičnin ali delnic na otrokovo ime, so zelo različni. Nekateri želijo res zavarovati otrokovo prihodnost, drugi v tem dejanju vidijo korist. Slednje je prišlo zelo do izraza lani, ko so se vrednostni papirji dobro prodajali, in je bilo narejenih mnogo sumljivih transakcij. Če želijo starši otrokovo lastnino prodati, potrebujejo za to soglasje pristojnega centra za socialno delo.

*

V državnem zboru so izglasovali popravke v Nacionalnem programu izgradnje avtocest. Dodali so

ŽPZ Dih Svetega Duha iz župnije Sveti Duh pri Škofji Loki je obiskal Slovence na Dunaju na 1. adventno nedeljo.

še dva nova odseka, in sicer med Arjo vasjo in Dravogradom ter med Koprom in Dragonjo. Po novem naj bi skupno zgradili preko 570 kilometrov cest, medtem ko sedaj veljavni nacionalni program predvideva 553 kilometrov. Od tega je 539 kilometrov avtocest in hitrih cest ter 34 kilometrov drugih državnih cest.

*

Med Slovenci je 84 odstotkov ponosnih na to, da so Evropejci, razkriva najnovejša Eurobarometrova javnomnenjska raziskava.

*

Slovenci se lahko ponašamo s svojevrstnim rekordom: raziskave kažejo, da smo najbolj smučarski narod na svetu, saj smuča vsak peti državljan. Manj ponosni pa smo lahko na stanje naše smučarske infrastrukture.

*

Povprečna starost žičnic na slovenskih smučiščih je 20 let. Ob upoštevanju povprečne življenjske dobe posamezne naprave - v povprečju 15 let - in stopnje tehnično - tehnološke zastarelosti ugotovimo, da so te naprave brez knjigovodske vrednosti, saj so glede na starost v celoti odpisane.

*

Skoraj 300.000 voznikom bo letos pretekla veljavnost vozniškega dovoljenja. Najbolj vroče bo junija, ko bo moralo po nova dovoljenja skoraj 114.000 Slovencev. Da bi preprečili gnečo, so se pristojni odločili, da bodo dovoljenja začeli podaljševati več kot mesec dni pred iztekom veljavnosti. Sicer pa po vstopu v Evropsko unijo voznških dovoljenj ne bo treba menjati, razen če bodo vozniki to želeli. Evropska dovoljenja bodo dobili postopno, takrat ko bodo potekla. Najverjetneje pa se bo oblika dovoljenj spremenila do leta 2005.

*

Med brezposelnimi v Sloveniji je več žensk kot moških. Kljub višji izobrazbi je manj žensk na odgovornih mestih in prejemajo za enako delo desetino nižje plače od moških. Kot kaže Unicefovo poročilo, se je v Sloveniji v zadnjih letih povečala smrtnost mater ob rojstvu in v nosečnosti. Leta 1980 je bila stopnja smrtnosti 13,4 na 100.000 rojstev, v naslednjih letih je nihala (stopnja smrtnosti od 4,3 do 10,3), leta 1996 pa poskočila kar na 26,6 primera smrti na 100 tisoč rojstev.

A N G L I J A

LONDON

London ni le prestolnica Združenega kraljestva in več milijonsko mesto, vse bolj postaja tudi kraj druženja narodov, ver in kultur z vsega sveta. Množici mladih ljudi, ki so iz različnih političnih ali ekonomskih vzrokov zapustili svojo domovino, je postal ta kraj kot obljubljeni dežela in priložnost, da si tu ustvarijo svoj dom, dobijo zaposlitev in si z znanjem in pridnostjo zaslužijo za dostojno, človeka vredno življenje.

Majhen mozaični kamenček tega dogajanja je tudi naša majhna slovenska skupnost, ki si je s pomočjo mnogih, sedaj že pokojnih faranov, sredi tega modernega Babilona postavila Slovenski dom. Tako je ta hiša na Offley Roadu postala mnogim Slovencem in Slovenkam takoj po drugi svetovni vojni, ko so morali bežati iz domovine pred enumjem in komunističnim nasiljem, edino toplo zavetje in opora v letih, ko se niso mogli ali smeli vrniti v Slovenijo. Tu so se srečevali pri bogoslužju v domačem jeziku, tu so se pletle vezi prijateljstva, se je gojila ljubezen do domovine in slovenske govornice, tu se je na vse nedelje in praznike v cerkvenem letu pelo in molilo. To narodno in duhovno poslanstvo, čeprav v spremenjenih in bolj prijaznih razmerah, naš Slovenski dom in Slovenska katoliška misija s slovenskimi duhovniki opravlja še danes.

Slovinci pa niso ostali le v prestolnici, naselili so se in si zgradili domove po vsem Združenem kraljestvu. A stike s slovenskim duhovnikom in katoliško misijo v Londonu so vseeno ohranjali. Pa tudi duhovniki so radi prihajali k njim in tako so organizirali na različnih krajih, posebno tam, kjer je živela malo večja skupina slovenskih ljudi, tudi mašna in druga srečanja. A leta so minevala in slovenska skupnost se je začela starati. Mnogi zaradi starosti, bolezni ali oddaljenosti niso mogli več redno prihajati na srečanja. Tako se je porodila misel o župnijskem glasilu, ki naj bi ga poleg Naše luči dobivali večkrat letno, posebno ob večjih cerkvenih praznikih ali drugih slavjih.

Vsa ta pota do slovenskih ljudi tudi danes ubira naš duhovnik Stanislav Cikanek, ki je na začetku postnega časa svojim razkropljenim ovčicam poslal lepo postno pismo. Poštarji so ga ponesli na skoraj 400 domov naših ljudi, ki živijo razkropljeni vsepovsod po Združenem kraljestvu. V njem je na preprost in vsem razumljiv način predstavil post kot možnost za duhovno prenavo kristjana.

Obudil jim je spomin na čase, ko je naše ljudstvo doživljalo postne dni kot dneve odpovedi, molitve in zatajevanja. Opisal jim je obhajanje velikega tedna po slovenskih družinah. Priporočil jim je redno molitev rožnega venca, ki je bila od nekdanje skupna molitev naših krščanskih družin, in pa premišljevanje Jezusovega trpljenja ob molitvi križevega pota. Vse postne nedelje se je z njimi in s Kristusom srečeval ob oltarju v različnih cerkvah po vsem Združenem kraljestvu in jih pripravljaj na veliko noč. Mnogi pa so bili deležni tudi obiska in podelitve zakramentov na domu, ker zaradi slabega zdravja ali starosti niso mogli v cerkev.

Naš duhovnik Stanislav, ki je bil dolga leta misijonar v Afriki, Latinski Ameriki in na Švedskem, si je v življenju pridobil veliko prijateljev in znancev - zaradi znanja jezikov je dobrodošel tudi pri misijah drugih narodnosti v Londonu. Prav med duhovniki si je pridobil veliko prijateljev. Pred večjimi prazniki gre rad pomagat v hrvaško katoliško misijo, vabijo pa ga pogosto tudi k mašam za brazilske ali portugalske vernike. Pred leti se je spoznal z msgr.

Pokojni Andrej Puc (prvi z leve), tretji z leve je njegov živeči brat Ivan iz Bridgenta.

Naša slovenska skupnost v Welsu po maši

Petrom Dao Duc Diem, ki je skrbel za veliko vietnamsko skupnost v Londonu. Ta mladi duhovnik se je pred letom dni prvič po dolgih letih vrnil v Vietnam in tam v nepojasnjenih in zelo čudnih okoliščinah v prometni nesreči umrl. Ob prvi obletnici smrti se je naš župnik Stanislav skupaj z nadškofom iz Birminghama in številnimi vietnamskimi duhovniki udeležil spominske sv. maše za pokojnim msgr. Petrom, ki je bila v cerkvi Naše Gospe Presvetege Srca v Bow Common Lane v Londonu. Sv. maša, ob udeležbi kakih 800 vietnamskih katoličanov in čudovitega pevskega zbora ter orkestra, je bila v angleškem in vietnamskem jeziku. Takšnega množičnega obiska sv. maše, pri kateri so skoraj vsi verniki pristopili tudi k svetemu obhajilu, bi si želel tudi naš slovenski župnik v Angliji, a kaj ko je tukajšnja slovenska skupnost z vsakim letom starejša in manjša. Upanje mu daje bližnji vstop Slovenije v Evropsko zvezo. S tem bo tudi mnogim mladim Slovencem dana priložnost za delo v evropskih ustanovah in tako se lahko zgodi, da se bo mala slovenska skupnost v Združenem kraljestvu pomladila in okreplila, se bolj kot zadnja leta zavedla pomena pripadnosti svoji narodni in verski

skupnosti in tako nadaljevala delo, ki so ga pred desetletji na Britanskem otočju začeli naši predniki. Tako London ne bo privlačen le za take slovenske državljane, ki si želijo ogledati bogate kulturne in zgodovinske zaklade britanske prestolnice, ampak tudi za tiste, ki se bodo tu naselili in zaživeli polno versko in narodno življenje v povezavi s slovensko katoliško misijo.

Kot smo že napisali v februarški številki Naše luči, je 3. decembra 2003 zaprl oči za ta svet naš zvesti faran iz Walesa, Andrej Puc. Rodil se je leta 1924 v številni družini Pucovih v župniji Col nad Ajdovščino. Razmere po drugi svetovni vojni so ga prisilile, da je skupaj z bratoma Alojzjem in Ivanom odšel v širni svet. Leta 1947 so prišli v Anglijo in našli delo v rudniku v Welsu. Andrej se je naselil v Aberdareju, tam našel življenjsko družico Eileen in se leta 1955 z njo poročil. Rodila se jima je hči Margaret, ki danes živi v Londonu in ima dve hčerkici. Andrej je bil izredno marljiv in dober delavec. Do upokojitve, torej več kot 38 let, je delal v rudniku. Prav zaradi težkega in zdravju škodljivega dela je imel oslABLJENO srce in druge bolezni, ki jih prinese naporno delo v rudniku. Kljub vsemu je bil vedno

dobre volje, priljubljen pri prijateljih in znancih in reden član male slovenske skupnosti, ki se redno srečuje pri slovenski maši v župnijski cerkvi v Aberdareju. Slovo od pokojnega Andreja je bilo 12. decembra 2003 v njegovem dragem mestecu Aberdare, kjer bo skupaj z mnogimi Slovenci, ki jim je Wales postal drugi dom, čakal vstajenja. Naj mu bo Bog za vso dobroto in ljubezen, ki jo je drugim iz srca delil vse življenje, bogat plačnik.

VABILO

Za Slovence v Združenem kraljestvu k maši narodov v nedeljo, 2. maja, ob 16. uri

Naš nadškof južnega Londona, msgr. Kevin, je v pismu vsem duhovnikom svoje nadškofije za letošnji post sporočil, da bo v nedeljo, 2. maja, ob 4. uri popoldan v londonski katoliški katedrali sv. Jurija (St. George's Cathedral – Southwark) MEDNARODNA SV. MAŠA NARODOV. Povabil je duhovnike in vernike, pripadnike različnih narodnosti, ki prebivajo v njegovi škofiji, da se tega bogoslužnega srečanja udeležijo in tako prinesejo svoj duhovni šopek v skupno zakladnico bogastva in različnosti, ki se združi v eno ob skupni Kristusovi daritvi na oltarju.

Sam se bom z veseljem odzval temu nadškofovemu vabilu in tudi vas vernike vabim k tej mednarodni maši, pri kateri bomo začutili, da smo kristjani vsega sveta ena sama velika družina, ki nas druži skupna vera v vstalega Kristusa in nam daje moč za vsakdanje krščansko življenje.

Iz tega razloga v Našem domu v nedeljo, 9. maja, sv. maša, ki je bi-

la objavljena v naših Sporočilih, odpade.

S. Cikanek, župnik

A V S T R I J A

DUNAJ

Pustni čas, čas veselja. In temu sledi post. Res ne vem, zakaj se ne bi lahko vse leto veselili. Vsak dan ima svoj pomen v našem življenju, vsak dan poskušajmo stopiti korak naprej v smeri luči. Ne zgublajmo časa s tem, da živimo v nezaupanju, neveri. Predajmo Bogu vse, kar smo in spoznali bomo moč ljubezni, obogateni bomo s trenutki svetega spoznanja. Nehajmo se boriti z mečem, predajmo se ljubezni in se v njeni luči srečujmo z ljudmi, osvetlujmo nesoglasja, nerazumevanja ali celo zasmeho-

Marija Lesjak je v nedeljo, 15. 2., skupaj z nami praznovala rojstni dan.

vanja. Seveda so to delno lepe in ne vedno uresničljive sanje, ki me obdajajo, ko sedim pred računalnikom in razmišljam, kaj se je pretekli mesec dogajalo v naši skupnosti na Dunaju. Dva dogodka sta posebej popestrila nedeljska srečanja, imeli smo kar dve slavljenci. V nedeljo, 15. februarja, je ena najzvestejših obiskovalk Pastoralnega centra na Dunaju, naša Marija Lesjak, slavila rojstni dan. Gospod župnik ji je izpred oltarja zaželel vse najboljše, ostali pa smo Mariji po maši v dvorani čestitali s pesmijo, ki je zazvenela globoko iz srca. Marija je v našem centru doprinesla toliko dobrega, da tega na kratko ni mogoče opisati. Z možem sta bila med prvimi, ki sta pomagala center graditi, tudi dopuste sta preživela delno na gradbišču. Marija je odlična gospodinja in sprašujem se, koliko ljudi se je dobro najedlo z dobrotami, ki jih je ona z velikim veseljem pripravila. Pa ne samo to, že dolga leta sodeluje pri mašnem bogoslužju z branjem berila, skratka pomaga tam, kjer je potrebno. Naše želje ob njenem rojstnem dnevu spremlja iskrena hvaležnost za vse, kar je v vseh letih dobrega storila. Ana Oswald je bila naša druga slavljenska, in kdor pozna obe, bi moral priti do zaključka, da so februarja rojeni posebno pridni in dobri ljudje, kakor tudi, da mnogi prihajajo iz Prekmurja, saj sta Ana in Marija rojeni tam. Anin rojstni dan smo slavili kar dvakrat. Najprej v sredo, 18. februarja, ko smo se po večerni maši zbrali v pastoralnem centru k bibličnemu krožku in se nato mastili s krofi iz njene „domače pekarne“. Kdor je enkrat spoznal ta okus, se bo le še težko zadovoljil s kakšnim drugim krofom, vsaj takšna je moja izkušnja. Drugič smo Ani nazdravili po

Ana in Marjeta nas za šankom ne samo postržeta, ampak tudi spranita v dobro voljo.

nedeljski sveti maši. Brez Ane tudi marsikatera prireditev pri nas ne bi tako dobro uspela. V zadnjih letih je ona poskrbela za to, da je pregovor: Če greš na Dunaj, pusti trebuh zunaj!, izgubil svoj pomen. Ana in njen mož Werner sta neutrudna, kadar je treba pogostiti goste, ki pridejo k nam. Prepričana sem, da bodo Ano še nadalje spremljale ne le naše dobre želje, temveč ob vseh njenih dobrih dejanjih tudi bogat blagoslov z nebes.

Omeniti želim srečanja ob sredah zvečer, ko se poglobljamo v Sveto pismo Stare zaveze. Zelo smo hvaležni Stanetu Žlofu, da je pripravljen z nami podeliti svoj dragoceni čas in nam pomagati, da bi bolje razumeli sporočilo Stare zaveze. Včasih se morda zdi, da ves njegov trud le počasi rojeva sadove, Stanetova potrpežljivost in obojestransko vztrajnost pa gotovo nista zaman. Morda zveni naša želja hudomušno, toda večkrat si želimo, da bi se pisanje njegovega doktorata malo zavleklo in bi lahko

dalj časa ostal med nami na Dunaju. Prizrčen pozdrav

Karmen Fabi

GRADEC

Pevski zbor »Anton Foerster« prepeval v Gradcu – evropski prestolnici kulture 2003

Devetdnevnic k Brezmadežni in jubilejno 50. leto mašništva župnika patra Martina Vidoviča, člana slovenske minoritske skupnosti, sta bila razloga za pot MPZ Anton Foerster iz Ljubljane v avstrijski Gradec. Zbor se je kot eden najbolj znanih slovenskih cerkvenih zborov odpravil 6. decembra v evropsko prestolnico kulture 2003. V župniji Marije Pomočnice v osrednjem delu mesta, ki jo vodijo slovenski minoriti, zaznamuje pa arhitektonsko sožitje tradicije in sodobnosti, je zbor zapel zlatomašniku in ob prazniku Brezmadežne.

Pod vodstvom profesorice Damijane Božič – Močnik je zbor sodeloval tudi pri slovesni mašni daritvi, ki jo je daroval zlatomašnik. Na željo jubilaranta so zapeli dele maše

skladatelja Matije Tomca »Stopil bom k oltarju« in »misso Seraphico« p. H. Sattnerja. Slovenska glasba je z izrednimi solisti iz zboru napolnila akustično cerkev. Prav tako slovesno so zvenele orgle pod prsti profesorja Toneta Potočnika. Glasba je z adventnimi in Marijinimi pesmimi pretežno slovenskih skladateljev zazvenela v hvalnico za kulturno bogato in duhovno rodovitno življenje patra Martina. Tudi dejstvo, da je kot predstojnik minoritov – novincev podpiral vznik in delovanje ansambla »Minores« v 60. in 70. letih v Sloveniji, govori samo po sebi, da je zaznamoval slovensko duhovno kulturo. Zato smo patru Martinu še posebno hvaležni. Zbor je bil deležen velike gostoljubnosti župnije. Darilo patru je bila slovenska pesem na zgornjem Štajerskem, ki že nakazuje novi čas, ki so ga minoriti v Gradcu z uspešnim 25-letnim vodenjem župnije že utrlji in spreminja našo zavest o preseganju meja, ki bo v prihajajoči pomladi postala naša realnost.

Člani zbora »Anton Foerster« so s priložnostjo, ki jo je nudila slovenska minoritska skupnost in župnija

v prazničnem razpoloženju s slovensko glasbo navdušili polno cerkev in stopili korak bližje k razumevanju življenja sosednjega naroda. To zadnje tudi po zaslugi nekdanjega pevca v Foersterjevem zboru prof. dr. Ludvika Karničarja – slavista, ki nadaljuje tradicijo na najstarejši stolici za slavistiko na graški univerzi. Njegovo vodenje po mestu je bilo za pevce pravo doživetje. Za slovensko skupino v Gradcu

Marjeta Cerar

VORARLBERG

Slovenski skupnosti v Vorarlbergu in Liechtensteinu je 8. januarja prizadela izguba ene svojih najbolj postrtvovalnih članic, gospe Elizabete Fras, ki smo ji vsi prijateljsko rekli Lizika. V njenem boju z boleznijo zadnjih petih let ni bilo zaznati obupa in nemoči. Razdajala se je, kot da bo živela večno, a vsi smo vedeli, da je popolnoma pripravljena na odhod in kar je še pomembneje – na srečanje z vstalim Gospodom. Zakrament bolniškega maziljenja je pred časom sprejela kar pri slovenski maši v Schaau in nam tudi v tako hudi bolezni zapustila močno pričevanje vere.

Lizika je bila rojena leta 1946 pri Sveti Trojici v Halozah. Tam je obiskovala šolo, pomagala v družini in hodila delat na druge kmetije, da je staršem olajšala skrb za številno družino. Leta 1969 se je podala na delo v tujino, na Predarlško v Altach, kjer se je zaposlila v športni tovarni Kommorell. Upokojitev pa je dočakala v tovarni Huber. Leta 1974 jo je popeljal pred oltar Jože Fras in v zakonu sta se jima rodila hči Marija in sin Kristijan.

Zlata maša patra Martina Vidoviča v njegovi fari v Vidmu pri Ptujju

Lizika je bila čudovita žena. V sebi je povezovala številne kreposti, sposobnosti in darove. Bila je dejavna v slovenski župniji, opora slovenskim duhovnikom, prepevala je v cerkvenem zboru, organizirala je kulturne prireditve, gojila ljubezen do planinarjenja, predvsem pa je bila skrbna mati in zakonska žena. Vse, kar ji je Bog dal, je razdajala naprej.

Rojaki smo neizmerno hvaležni, da smo imeli Liziko, bila je velik blagoslov za nas vse. Njeno telo počiva v slovenski zemlji in v domačem kraju jo je na zadnjo pot pospremil p. Robert Podgoršek. Možu in otrokom rajne Lizike pa izrekamo svoje sočutje in globoko naklonjenost. Naj jih v bolečih trenutkih ženine in materine odsotnosti krepí naša molitev in topla človeška bližina!

David Taljat

BELGIJA in NIZOZEMSKA

GENK – KELCHTERHOEF

Nekoliko zapoznelo prihaja v Našo luč omemba manj pogostega dogodka med Slovenci v Beneluxu. 13. septembra 2003 je namreč g. Aleksander Ackovič k praznovanju svojega 80. rojstnega dneva povabil lepo število prijateljev rojakov. Zbirali smo se najprej zunaj na terasi pred dvorano Abdijhoeve ob osvežujoči pijači, nato je v dvorani sledilo odlično kosilo. Ob slavljenju sta bila hčerka Karina, ki je zdravnica v Južni Afriki, in sin Frank. Hčerka Kristina je bila po težki prometni nesreči ravno v bol-

80-letnik Aleksander Ackovič iz Genka ob praznovanju rojstnega dne

nišnici na intenzivni negi. Rajna soproga Lucienne se iz nebes gotovo veseli, da se njen 80-letni soprogram še tako dobro drži. Tako je bilo tudi tisti dan. Vzdušje med 28 gosti je bilo zelo lepo.

G. Aleksander se je rodil 20. novembra 1923 v Straži pri Dolenjskih Toplicah. Kot politični begunec je preko Italije in Nemčije leta 1949 prišel v Belgijo. Tukaj je delal v rudniku Zwartberg pri Genku. Ves čas je aktiven v tukajšnjih slovenskih društvih, od ustanovitve Slovenskega katoliškega pevskega in kulturnega društva ter Slovenske katoliške misije kot član upravnih odborov. Nobena prireditve doslej, če je le bil doma, ni minila brez njegove pridnosti in zavzete pomoči pri organizaciji in izvedbi. Zelo dragocena je tudi druga razsežnost njegove človekoljubne dejavnosti, saj zelo rad obiskuje bolne, ostarele ali osamljene rojake. Njegova radodarnost ne prezre tudi slovenskega duhovnika in pastoralne sodelavke Nežke. Je stalni naročnik Naše luči in redni obiskovalec slovenskih maš. Kadar je doma, se gotovo udeležuje tudi vseh sej Društva in SKM.

Ko bi imeli več takih pokončnih mož, bi tukajšnji Slovenci gotovo zmogli uresničiti še veliko več. Gospod Aleksander – naš Aco, hvala Vam za vse! Vsa slovenska skupnost in vsi bralci Naše luči Vam želimo, da bi zdravi in čili praznovali še veliko rojstnih dni! Bog Vas živi še na mnoga leta!

ALDEN BIEZEN

27. januarja 2004 je nastopil Mešani pevski zbor Slomšek ob predstavitvi Slovenije med tridnevnimi kolokviji Evropske unije v gradu Alden Biezen. Zbranim ministrom držav članic in nekaterih kandidatki so prikazali delček glasbenega bogastva naše dežele.

Člani društva Naš dom pa so postavili mizo s slovenskimi značilnimi predmeti in zbranim postregli z obloženimi kruhki. (Kaj več pa nisem zvedel, saj me o tem na žalost tudi tokrat ni nihče obvestil.)

Ponovno prosim, naj iz vsakega društva nekdo napiše vsaj kratko poročilo, ki ga bom z veseljem posredoval uredništvu, da bo o naših dejavnostih obveščen ves slovenski svet.

BRUSELJ

V prostorih Slovenskega pastoralnega centra na Av. de la Couronne 206 se bo kmalu nadaljeval dopolnilni pouk slovenskega jezika za odrasle in za otroke. Kdor se za to zanima, se lahko že prijavi. Pouk je vsakih štirinajst dni ob sobotah dopoldne.

GENK

Kakor že iz zadnje Naše luči veste, sta 8. februarja društvu Slomšek in Naš dom pripravili praznovanje

slovenskega kulturnega praznika. Kljub zimskemu času pa so bili zelo presenečeni zaradi »ledene prhe«, ko so zvedeli, kako je (včasih in komu) drago-CENA slovenska beseda. Organizatorji smo bili veseli, da se je ob tej priložnosti zbralo kar 130 ljudi. Upravni odbor društva Slomšek je imel veliko sej, priprav, neplačanega dela, zbor Slomšek in Naš dom pa veliko vaj in neplačanih prevoznih stroškov. Vse za blagor slovenske besede in kulture. Zato je bila »prha« toliko bolj ledena, ko smo zvedeli, da sicer vrhunski umetnik slovenske besede svoj prispevek na tej prireditvi (in še nekaterih drugih prireditvah v Beneluxu) tako visoko ceni, da z enim nastopom prejme honorar v višini srednje slovenske mesečne plače. Kdor more razumeti, naj razume! Verjetno bo sentimentalnost tukajšnjih Slovencev na tem področju kar nekoliko upadla. Organizatorji, ki so imeli velike stroške, upajo, da bo ljuba domovina prispevala obljubljeno finančno pomoč.

Naj podam samo še majhno primerjavo. V prostorih Slovenske katoliške misije že veliko let poteka dopolnilni pouk slovenskega jezika, ki je vsak teden med šolskim letom od septembra do junija. Do leta 2002 je SKM dve leti prejemale simbolično odškodnino za ogrevanje, razsvetljavo, porabo vode, čiščenje € 12,50 na mesec. Torej bi omenjeni honorar zadoščal za 40 mesecev najemnine za prostore za pouk slovenščine. Vsa leta poprej pa SKM ni prejemale niti centa. Rajni msgr. Vinko Žakelj pa je že veliko prej dolga leta s svojim avtom zbiral otroke, jih vozil v misijo in jih tam učil slovenskega jezika. Jasno, da za to ni od nikoder preje-

mal nobenega »ficka«. Je pač ljubil svojo domovino in materni jezik.

Upam, da nam ne bo kdo zameril, če svoje težave delimo z bralci našega lepega mesečnika, naše »Lučke«.

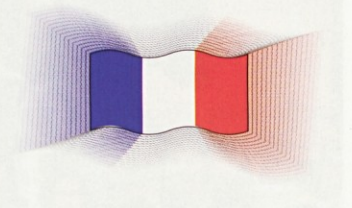
Velikonočne maše bodo: v Eisdnu – 6.00, v Heerlerheideju – ob 8.30 procesija in maša; velikonočni ponedeljek, 12. aprila, v Genku – ob 9.00, v Bruslju – v SPC – ob 16.00; bela nedelja 18. aprila, – Mons – Boussu, Maison du Sacre Coeur, Rue Jules Bonaventure 6 – ob 9.00, v Charleroiu ob 11.00.

Postna in velikonočna nabirka bo letos namenjena za misijon v Burundiju, kjer so slovenski salezijanci. Po težki prometni nesreči je bil na zdravljenju v Belgiji Avgust Horvat, ki se je bil ustavil tudi v naši misiji. Takrat smo mu obljubili pomoč v njihovi težki situaciji v tej preizkušeni deželi. Priporočam in prosim za velikodušno pomoč. (Če bi kdo želel v ta namen darovati prispevek prek banke, nakažite na račun: Rajk – SKM pastoraal : 454-3102669-96 s pripisom: postna akcija.)

Maše v Bruslju bodo v maju in naprej vsako tretjo nedeljo v mesecu ob 16. uri. Ker gotovo soglašate, da mora vaš 60-letni duhovnik gledati tudi na svoje zdravje in tudi manjše stroške prevoza do razkropljenih skupnosti v dveh državah, boste to spremembo sprejeli z velikim razumevanjem in odobravanjem. Za to vam bom zelo hvaležen. Le trdosrčen človek bi bil temu nasproten, takšnih pa med Slovenci v Beneluxu sploh ni. Vsaj tako upam. In upam, da tega lepega mnenja o vas ne bom moral kdaj spremeniti.

Prosim, če naročniki NL tale obvestila posredujete tudi drugim rojakom.

Lep pozdrav od Lojzeta Rajka

F R A N C I J A

PARIZU

Zimska meseca v Parizu

Tridesetega januarja letos so se mladi pariški Slovenci zbrali na srečanju z gospodom KAMINOM. Njegovemu povabilu se je odzvalo kar sedemnajst mladih. V sproščenem pogovoru naj bi mladi povedali svoje zamisli in želje, kako bi sodelovali pri življenju châtillonske skupnosti in kako v Društvu Slovencev v Parizu. Vsi žele ohranjati vez s svojimi slovenskimi koreninami in prav zato se hočejo bolj vključiti v organizacijo različnih dogodkov, ki združujejo Slovence. Mladi bi hoteli dejavneje sodelovati pri že obstoječih manifestacijah, praznovanjih, obenem pa tudi pripravljati različna srečanja, ki bi gotovo pritegnila mlade Slovence in druge mlade, živeče okrog Pariza.

Najprej žele pomagati pripraviti in animirati plesni večer v mesecu maju. Z njihovo pomočjo bi se lahko sedanji člani in privrženci bolj sproščeno veselili. Poleg tega pa so si zamislili izdelati tako imenovano »mailing listo« vseh tistih, ki imajo elektronski naslov, da bi jim lahko prenesli informacije glede različnih kulturnih, športnih, duhovnih dejavnosti tudi v Sloveniji. Dejavno se bodo vključe-

Slovenska mladina v Châtillonu

vali v pripravo celodnevni srečanj tako na duhovnem področju kot tudi pri animiranju družabnega dela nedeljskega popoldneva.

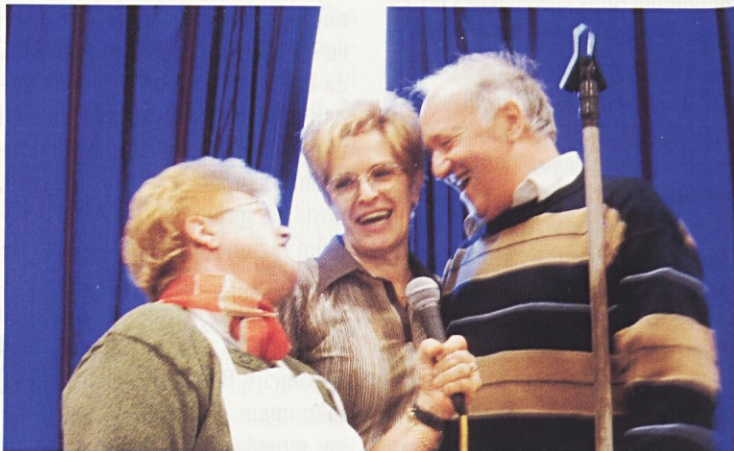
Celodnevna srečanja so se že uveljavila. Glede priprave in oskrbe za skupno kosilo so bili različnih mnenj. Pogovorili so se in na predlog gospoda KAMINA odločili, da bo to razdeljeno po slovenskih regijah, od koder so prišli v Francijo. Tako je januarsko srečanje prevzela prekmurska skupina. Pridne kuharice so pripravile slastne jedi, pri katerih ni manjkala niti prekmurska gibanica. Vzdušje med navzočimi so oblikovale prekmurske pesmi. Vsi so bili zadovoljni in pokazalo se je, da bo takšna organizacija teh srečanj kar pravšnja. Naslednjič so na vrsti Primorke in Primorci.

V slovenskem domu v Châtillonu potekajo nujno potrebna obnovitvena dela. Vodstvo dela je odgovorno prevzel gospod Lojze VIDMAR in doslej so mu pomagali: Lojze ŽELE, Ivan PENKO, Karlo

CER, Martin GOLOBIČ in Jože ŠIMC. Gospa Ida pa je vestno skrbela, da možje ne bi bili ne lačni in ne žejni. Začeli so pri vrhu, pod streho. Najprej je bilo treba odstraniti stare zidne tapete v spalnicah in na hodniku ter že preperele tapison na tleh. Nato prepleskati stropove in stene, na novo zbrusiti parket in ga polakirati. Ko je bilo to podstrešno nadstropje urejeno, so nadaljevali z delom v drugem nadstropju. Potem je bilo treba zbrusiti

lesene stopnice in prepleskati kopalnici. Ostane še podobno ali še bolj zahtevno delo v prostorih v prvem nadstropju. Dela v hiši je še veliko, tudi potem, ko jo bo treba popolnoma očistiti. Prostovoljno delo v slovenskem domu kaže zavedanje, da je to naš skupni dom, ki ga je treba vzdrževati in ohranjati.

18. februarja smo se poslovili od pokojnega Evgena Fabčiča. Rodil se je 9. aprila 1941 v Podnanosu. Že v nežnem otroštvu so mu partizani v vojni ubili starše. Odtlej se je vse življenje boril za preživetje. Šolal se je in se izučil za elektrotehniko. Leta 1960 je prišel v Francijo in prav na slovenski misiji v Parizu spoznal Katarino Prendl iz Bratoncev v Prekmurju. Poročila sta se, rodila sta se jima sinova Janko in Ciril. Evgen je želel, da žena ostane doma in skrbi za vzgojo, sam pa bo našel zaposlitev, da bodo lahko živeli. In tako je devetintrideset let delal kot osvetljevalec pri televiziji in filmskih podjetjih. Bil je zanesljiv in odgovoren, zato so ga še kot upokojenca vedno vabili za kakšno delo. Vsi so ga imeli radi, tega zavednega Slovenca, ki se je redno udeleževal

Prekmurska pesem v Parizu

vseh prireditev v slovenskem domu v Châtillonu. V njem so videli skrbnega moža in očeta, zelo spoštovanega delavca.

Osvetljeval je ljudi in dogodke, odslej ga osvetljuje božja svetloba.

Toni Drašček

Ček za naročnino Naše luči naslovite izključno na ime: MISSION CATHOLIQUE SLOVENE in ga pošljite na naslov: 3 Impasse Hoche, 92320 Châtillon.

NICA

Kakor vsako nedeljo imamo Slovenci v Nici mašo ob 10h. Pred mašo redno molimo rožni venec, razen kadar je kakšna izredna stvar, kakšen praznik. Po maši pa se združimo slovenska in hrvaška skupnost na zabavi, saj se naš gospod župnik Štefan trudi za obe skupnosti. Iskreno smo mu hvaležni in zavedamo se, da vlaga veliko truda. Skrbi tudi za verouk hrvaških otrok. Vsak dan ob 18h mašuje v francoski cerkvi za Francoze itd. Zanj je zelo naporno, vse pa prenaša z veliko potrpežljivostjo in ponižnostjo.

V nedeljo, 15. februarja, smo praznovali pusta (10 dni pred pustnim torkom). Imeli smo skupno mašo s Hrvati. Ob takih priložnostih se nam pridružijo še prijatelji Francozi. Pri tej maši smo brali prvo berilo v slovenščini, drugo berilo v francoščini, prepevali pa smo enkrat slovensko, drugič hrvaško, tako da pokažemo obe kulturi brez razlike. Nato smo šli vsi skupaj v rezervirano dvorano na skupno kosilo. Bilo nas je čez 200 ljudi, za kosilo in nato za zabavo.

Igral je orkester iz Čakovca, da je bila zabava še bolj živahna in da smo se pošteno naplesali do šestih zvečer. Sredi popoldneva so nastopale maskare, v glavnem otroci, saj so njihove mamice poskrbele za elegantne maskare, kot na primer princesa, Napoleon in tako dalje. Torej smo pokopali pusta 10 dni prezgodaj, ker smo za ta dan dobili dvorano. Zelo pa je lepo soglasje med obema skupinama. Dve župniji imata enega samega duhovnika, a smo se lepo združili. Tisti, ki pridemo vsako nedeljo v cerkev, se lepo razumemo, saj smo v Kristusu vsi eno. Tako se družimo že od takrat, ko je bil z nami gospod David, ki je bil premeščen v Švico.

Ko je gospod Štefan prevzel duhovno vodstvo in odgovornost obeh župnij, smo bili veseli, da Slovenci nismo ostali brez duhovnika. Gospod Štefan tudi podpira delo obeh skupnosti, zato si vsi podajmo roke z upanjem, da se bomo še naprej tako razumeli.

Vsem rojakom po svetu želimo tako lepega razumevanja, kakor ga imata naši dve skupnosti v Nici.

Vsem znancem in prijateljem v Parizu in Milanu prav lep pozdrav. Iskreno pozdravljamo gospoda Davida v Švici in mu želimo zdravlja in milosti pri njegovem nornem delu. Slovenska skupnost iz Nice

Marta K.

N E M Č I J A

BERLIN

Kulturni praznik

8. februar – slovenski kulturni praznik – so tudi Slovenci v katoliški skupnosti v Berlinu lepo proslavili. V gosteh so imeli dve gledališki skupini iz Slovenije.

Člani Kulturno umetniškega društva France Prešeren iz Blance, župnija Brestanica, so v petek zvečer zaigrali komedijo Dušana Jovanoviča Kliniká in kozarčki, v soboto pa člani mlade dramske skupine iz Kulturno umetniškega društva Vitomarci iz Slovenskih gorik komedijo Toneta Partljiča z naslovom Čaj za dve. Obe predstavi sta bili dobro obiskani in sta

Košček slovenske mize v Nici

gledalce navdušili, sprostiti, saj so si od smeha brisali solze.

Pred sobotno predstavo je bila maša, pri kateri so peli pevci skupine Puščavska reka, ki deluje v okviru KUD France Prešeren iz Blance, pridiga gospoda Dorija pa je bila posvečena slovenski kulturi, jeziku in slovenstvu nasploh.

Da glasba združuje, vemo. Tokratni obisk pa je nastal v povezavi dveh mladih, ki pridno delata vsak v svojem društvu, na dveh koncih Slovenije: Andreja Fakin je režirala predstavo gledališke skupine iz Blance, njen fant Milan Černel pa predstavo skupine iz Vitomarcev. Njuno prijateljstvo pa je vse skupaj pripeljalo v Berlin, za kar so jima iz srca hvaležni, saj toliko dobre volje, optimizma in zdravega smeha v Berlinu že dolgo ni bilo! In, kakor je rekel eden mladih Slovencev, ki živijo v Berlinu: »Ta vikend smo Slovenci imeli svoj berlinale!« Organizator praznovanja in srečanja je bil novi predsednik ŽPS Tone Bačovnik s sodelavci in vsi za svoje delo zaslužijo pohvalo.

Slovenski dom tudi v Berlinu

Čprav je bil petek in še 13. povrh, kar je za nekatere pravi »bavbav«, se Sonja Pukmeister in njen prijatelj Mitja Zakrajšek tega datuma nista ustrašila. Nasprotno: 13. februarja sta uradno odprla vrata Slovenskega doma ali drugače rečeno – hotela za mlade. Hotel se nahaja v hiši sv. Elizabete na Kolonnenstrasse 38, kjer je tudi sedež slovenske katoliške misije v Berlinu. Slovesnost je vodil gospod dekan Edgar Kotzur.

Vsi Slovenci v Berlinu so bili zelo veseli tega dogodka, ki je zanje zagotovo zgodovinskega pomena.

Sonja in Mitja sta povabila vse, ki so jima pri tem izjemnem projektu pomagali, saj sta za hotel ogromno vložila in žrtvovala in srčno upamo, da se bo njun pogum in trud izplačal, saj pričakujeta goste od vsepovsod, predvsem pa iz domovine, saj je v neposredni bližini šola za učenje nemškega jezika in že sedaj smo v župniji imeli kdaj pa kdaj nastanjene posameznike, ki so študirali v Berlinu, sedaj pa se ponuja priložnost vsem, ki študirajo ali se po takih ali drugačnih opravkih mudijo v Berlinu, da se nastanijo v Slovenskem domu, kjer je okrog 60 postelj. Več informacij lahko dobite na spletni strani www.herberge-st-elisabeth.de. Slovenski dom je res lepo opremljen in vsak, ki stopi vanj, se počuti kot doma. Prvi gostje pred otvoritvijo so bili gostje iz Blance in Vitomarcev, ki so berlinskim Slovincem z dvema komedijama obogatili slovenski kulturni praznik.

Z odprtjem Slovenskega doma se je slovenska župnija še trdneje zasedrala v tej cerkvi in na tem kraju, v Schoenebergu v Berlinu. Tudi dekan Kotzur pravi, da je pri Slovincih vse v najboljših rokah!

Sonja in Mitja sta tudi sicer zelo aktivna v župniji. V veliko pomoč so jima starši in prijatelji. Čestitamo jima za pogum, za ta podvig in jima želimo veliko uspeha pri njunem delu!

Pustovanje

Na pustno soboto, 21. februarja, je v veliki dvorani župnije sv. Elizabete potekalo tradicionalno pustovanje.

Dvorana je bila polna, ljudje dobre volje. Letos je v goste prišel priznani narodnozabavni ansambel

Roberta Zupana, ki je z izvrstnim programom uspel nagovoriti slovensko, nemško in drugo publiko. Tokrat so na svoj račun prišli tudi Nemci, ki še posebej ljubijo slovensko narodno-zabavno glasbo, saj je Robi program povezoval tudi v nemščini, nekaj najbolj znanih Avsenikovih skladb pa so zapeli in zaigrali tudi v nemščini. Zelo, zelo so navdušili. Naj povejmo, da ansambel prihaja z Vranskega, rodne župnije župnika Dorija, pevka Sonja, po poklicu medicinska sestra, pa je Dorijeva sestrična.

Bilo je veliko lepih in dobrih mask. Najboljše so bile nagrajene. Pri odraslih je kot nepozaben klovn največ točk dobila Dina Erman, nagradi pa sta dobila tudi njen mož Martin in njegov brat Aleksander. Pri otroških maskah je morala letos priznati poraz Selina Božič, ki je nekaj let zapovrstjo zmagovala z izvirnimi maskami. Tokrat so obiskovalci prvo nagrado zasluženo podelili Jessici Cundl, drugim otroškim maskam pa podelili tolažilne nagrade.

Organizator letošnjega pustovanja je bil blagajnik ŽPS Bojan Simončič, pridno mu je pomagala njegova izvoljenka Steffi, ki jo je župnik Izidor še posebej pohvalil, saj se je kot Nemka lepo vključila v delo slovenske skupnosti. Bojan je k sodelovanju povabil tudi svoje starše in prijatelje. Skupaj so pripravili lepo prireditev, poskrbeli za dobro hrano, sam predsednik ŽPS Anton Bačovnik pa je s pomočniki lepo okrasil mize in dvorano kot že večkrat poprej, saj je znan po lepih in izvirnih dekoracijah.

Marinka Mošnik

AUGSBURG

Bežen pregled dogajanj na področju Augsburga, Ulma, Ravensburga in Kemptna v mesecu februarju lahko strnemo v tri popolnoma različne vsebinske vidike. Najprej velja omeniti spomin na našega pesnika Franceta Prešerna, dalje pustne prireditve in tradicionalno smučarsko mašo v Oberstdorfu.

Prešernove proslave

V soboto, 7. februarja, se je slovenska skupnost v Ravensburgu zbrala kredni mesečni sveti maši. Po maši se je skupno druženje nadaljevalo v dvorani. Pogumni bralci so Prešernu posodili svoj glas, da je mogel navzočim položiti na srce svoja razmišljanja v rimani besedi. Po končanem uradnem programu se je ob spremljavi kitar oglasila harmonika. Slovenska pesem je utihnila šele v poznih večernih urah, ko je prišel čas za odhod domov.

V Augsburgu so se slovenski rojaki zbrali k Prešernovi proslavi v nedeljo, 8. februarja, popoldne ob

Starejši in mlajši člani folklorne skupine Drava iz Augsburga

16. uri. V prostorih slovenske župnije, to je v Slovenskem centru, je pevski zbor pod vodstvom g. Romana Kutina pripravil in izvedel program v spomin največjega slovenskega pesnika. Zapeli in zaplesali so tudi otroci, ki jih je na nastop skrbno pripravila gospa Cvetka Javernik. Gospa Cvetka tudi sama piše pesmi. Na proslavi jih je nekaj prebrala. Izmenjaje med odraslimi in otroki je enourni program hitro minil. Lepo pogrnjene mize z dobrotami in dobro kaplji-

co, medsebojni pogovori in slovenske pesmi so marsikoga obdržale v družbi, ki se je razšla šele pozno zvečer.

Pustni plesi

Čas pred pepelnično sredo je čas pustnih prireditev, plesov in raznih norčij. Člani slovenskega društva v Ulmu so vabili na ples v soboto, 7. februarja. V svojih prostorih so pripravili veselo pustovanje.

V Augsburgu je slovenska župnija pripravila ples na pustno soboto, 21. februarja. Obiskovalci so dvorano »Roncalli-Haus« napolnili do zadnjega kotička. Za ples in zabavo je igral ansambel Sonček iz Slovenije. To so trije mladi muzikanti, Boštjan, Uroš in Marjan, ki so s petjem in igranjem dokazali, da so vrhunski mojstri na svojem področju. V programu večera se je predstavila tudi domača folklorna skupina Drava. Najprej so nastopili najmlajši člani, za njimi pa še starejši. Tudi obisk mestne pustne garde sodi med redne točke pustnega večera. Ko mlada dekleta in fantje odplešejo svoj program, sledi podelitev pust-

Nastopajoči na Prešernovi proslavi

nih kolajn. Letos so jih prejeli prej omenjeni trije mladi muzikantje, ki so imeli prav v Augsburgu na pustno soboto svoj prvi nastop v Nemčiji. Kar nekaj ljudi je izrazilo mnenje: »Ti so pa dobri. Ti nam morajo pa še kdaj priti igrat!«

Smučarska maša v Oberstdorfu

Na zadnjo nedeljo v februarju so se nekateri slovenski rojaki srečali v Oberstdorfu, v znanem športnem središču v Nemčiji. Prišli so iz Ravensburga, Ulma, Augsburga, Kemptna, Münchna in celo iz Rosenheima. V majhni kapelici nedaleč stran od smučišč je bila ob 11. uri sveta maša. Po maši je sledilo kosilo iz popotne torbe. Ker je večina prišla z osebnimi avtomobili, je bilo prav zanimivo videti, koliko dobrot je bilo pripravljenih v prtljažnikih avtomobilov. Kar je kdo imel, je ponudil tudi drugim. Z medsebojno izmenjavo dobrot in dobre kapljice se je utrjevalo staro prijateljstvo, obujali so se spomini na minula leta in tu pa tam je vzkliklo kako novo poznanstvo. Navdušenci zimskega športa so v popoldanskih urah imeli dovolj priložnosti, da so na smučeh uživali z vijuganjem po belih strminah..

R. K.

ESSEN

Rad bi hodil za teboj, Gospod, a težak je križ in strma pot.

Vendar bom poskusil vztrajati, kot si to delal ti, ker druge ni poti ...

Z znamenjem pepelnicega križa in voljo, odprto za božje delovanje ob lastnem trudu, smo stopili v postni čas.

V Essnu že na samo pepelnico skupaj z tukajšnjo župnijo. Na soboto po pepelnici v Wettru ter na prvo postno nedeljo, 29. februarja v Essnu in Oberhausnu smo se ob pepeljenju ter »mini postni obnovi« z bogatimi duhovnimi mislimi g. Lojzeta Brceta, župnika iz Podzemlja v Beli krajini, podali na postno pot v našo notranjost.

Tudi v drugih skupnostih smo v postnem času stopali v lastno notranjost in jo odstirali za doživljanje veselega temelja naše vere – Gospodovega vstajenja, ki je temelj in upanje našega vstajenja. Sam post in na različne načine vključeno premišljevanje križevega pota so nas vodili v odkrivanje lastne majhnosti in božje ljubezni na križu do nas. Svojo dobroto srca smo skozi post po vseh skupnostih z roko dobrote pridodajali v Anin sklad – za potrebe družin z več otroki v Sloveniji. Zahvala vsem, ki ste odprli svojo roko dobrote in plemenitosti srca.

Hvaljeno in češčeno naj vedno bo, presveto Rešnje telo ...

Iz bogoslužnega krogotoka domačih župnij, kjer so rojaki preživ-

Ob kulturnem prazniku je rojakom zapel sklop domovinskih pesmi baritonist Matjaž Robavs.

ljali svojo mladost, se je v novem življenjskem okolju, delu in obveznostih nekaj tudi spremenilo ali pozabilo. Mnogi bogoslužni prazniki med tednom, ki smo jih in jih še dokaj močno praznujejo doma, so se tu nekako izbrisali. Trudimo se, da bi jih oživili.

Sem sodi tudi celodnevno češčenje sv. Rešnjega telesa. Vsaj v Essnu se mu skušamo pridružiti v župniji sv. Janeza Krstnika, kjer »domujemo«. Tudi letos smo se mu v kar lepem številu pridružili 20. marca z večerno uro molitve pred Najsvetejšim, ki ga je vodil diakon Stanko.

Materinski dan in dan očetov

praznujemo po skupnostih skupno ob bogoslužnem prazniku Gospodovega oznanjenja Mariji, 25. marca. Tako se praznovanja primerno razporedijo ves mesec marec.

V Güterslohu smo praznovali že 13. marca. Mladinsko-veroučna skupina, ki se ji pridružuje tudi »slovenska šola«, je pripravila primerne praznične recitale ob pesmih, ki smo jih skupaj zapeli in ustvarili prijetno domače vzdušje v skupnosti.

14. marca smo praznovali v Moersu, kjer redno del programa z veseljem in srcem sprejme ter izvede pevski zbor Slovenski cvet.

Osrednji praznik je redno v Essnu, letos je bil na 4. postno nedeljo, 21. marca po sv. maši v farni dvorani. Ob prazničnih mislih je vmes zapel primerne pesmi zbor Slovenski cvet, ki je sooblikoval tudi že mašno daritev.

Istega dne popoldne smo se spomnili naših mater ter očetov tudi v Krefeldu. Ob recitalih študentke Marjane Cenc je odmevala tudi pri-

60 mladostnih let Grete Guček, pevke zbora Slovenski cvet

jetno mladostna pesem mladinske glasbene skupine Eskala.

Zaključil je letos Wetter, v soboto, 27. marca. Živahna skupnost iznajdljivo in doživeto praznuje, posebej pesem jim je ljuba.

Tudi tokrat – trikrat iskrena voščila ...

Greta Guček iz Duisburga je 14. februarja zaokrožila svoja mladostna leta na okroglih 60 in zaključila svoje redno delo. Naša vedno prijetno nasmejana Gretka že dolgo prepeva v zboru Slovenski cvet, nepogrešljiva je pri vseh prireditvah v slovenski skupnosti v Moersu in Bog ji je naklonil številne sposobnosti, ki oblikujejo posebnosti in

Bog živi Jožeta Kozoleta, dobrega župnijskega sodelavca, ob njegovi 70-letnici.

dobrote naše slovenske kuhinje. Z njimi rada doprinese k našim praznovanjem v Moersu in dobri volji »med odmorom« na vajah zbora ob sredah zvečer. Želimo ji še veliko lepih dni v naši sredi pa tudi veliko srečnih ur z njenimi starši ter hčerko z družino na lepem Bledu. Bog živi!

V skupnosti rojakov v Güterslohu sta praznovala 18. februarja zakonca Majda in Jože Gračnar 20-letnico skupnega življenja. Njuna družina s pravo slovensko zavestjo in ljubeznijo sooblikuje v tej skupnosti vsa skupna srečanja. Za vse delo in prizadevnost kličemo zanju in za celotno družino božjega blagoslova ter varstva. In da bi bili

Maximilian Arguštín z butarico v Moersu

še naprej tako aktivni v skupnosti rojakov.

Skupnost v Essnu pa želi obilje božjega žegna ter zdravja rojaku Jožetu Kozoletu za njegov okrogli 70. rojstni dan. Našega Jožeta pozna in ceni celotna skupnost. Že pred sv. mašo je na delu, razpostaviti je potrebno ves verski tisk in ostalo, kar je glede na čas na voljo rojakom. Med sveto mašo naš Jože pobere po cerkvi darove v košarico. Če je potrebno, vskoči tudi z zvonjenjem v službi ministranta. Po sveti maši je potrebno zopet vse pospraviti in odnesti v zakristijo. In to iz nedelje v nedeljo. Jožetu topla zahvala za vse to potrebno delo v bogoslužnem ritmu župnije. Z ženo Faniko vsako nedeljo redno prihajata k sv. maši. Lep zgled sorojakom. Jožetova »ljubezen« je tudi igranje šaha. V tem duhu mu zaželimo, da bi na šahovnici svojega življenja tudi v bodoče tako duhovno bogato premikal poteze svojega življeja – sebi v duhovni prid ter v dobro skupnosti rojakov. Bog daj svojega blagoslova in vsega dobrega.

In še vabilo ...

na romanje srednjeevropskega katoliškega shoda v Mariazellu/-

Božjega blagoslova in zdravja ob 20. obletnici poroke Majdi in Jožetu Gračnarju iz Gütersloha

Marijinem Celju od 20. – 23. maja. Prijave sprejemamo, pohitite.

In v koledarju si, dragi rojaki, podčrtajte binkošti, 30. maja. To je dan našega Binkoštnega srečanja, letos v Duisburgu v opatiji premonstratencev v Hambornu. Lepo vabljeni!

In nenazadnje Bog povrni za TRIKRALJEVSKO AKCIJO. Z dodatkom smo našemu rojaku g. Francu Okornu v Čile za »njegove Indijance« odposlali 1000 €!

FRANKFURT

Pustni čas se je sicer že v februarju prevesil v postni, pa naj bo vseeno še nekaj pustnega. V soboto, 21. februarja, smo namreč imeli v naši župniji pustno zabavo. K nam pa so prišli tokrat na zabavo mladi pevci iz Stuttgarta, z njimi pa tudi nekateri njihovi starši in znanci ter seveda župnik dr. Zvone Štrubelj. Seveda niso pozabili na mladi ansambel Planet X, ki je skrbel za glasbo. Ob pol sedmih zvečer smo imeli najprej mašo skupaj z nemško župnijo sv. Bonifacija, pri kateri so peli naši gostje, po maši pa smo se preselili v dvorano pod cerkvijo k letošnji pustni prireditvi. Sam obisk je bil nekoliko skromnejši kot v zadnjih nekaj letih. Veselo in prijetno je bilo tja do druge ure po polnoči, ko so se gostje začeli odpravljati proti domu, prireditelji pa pospravljati prostorno dvorano. Še prej pa smo okrog polnoči nagradili našemljene otroke, izmed odraslih mask pa je žirija izbrala štiri najlepše in izvirne maske ter kljub hudemu pritisku 'ta črnega' in še kakšne druge maske prvo mesto prisodila 'angelu'. Seveda so te izbrane maske dobile tudi nagrade, od penече pijače, čajčkov do enoletne naroč-

nine na Našo luč. Petelinčki pa so že skoraj tretjič zapeli, ko so zadnji zapustili skoraj dokončno pospravljeno dvorano. Vsem, ki so pripravili postrežbo za goste iz Stuttgarta, pa krofe ter seveda celotno prireditev, to pa so bili člani župnijskega sveta in še nekateri drugi pomočniki, naj velja prisrčna zahvala. Dobiček tudi letos kakor prejšnja leta namenjamo Slovenski karitas.

Postni čas smo seveda začeli z večerno mašo na pepelnično sredo in s pepeljenjem, kljub snežnemu vremenu pa se nas je kar nekaj zbralo v semeniški kapeli pri kletincih, kjer obhajamo mašno bogoslužje. Ves postni čas pa nas škatla z napisom Karitas spominja in opominja, da jo je potrebno napolnjevati z darovi za potrebne.

V dobrih desetih dneh sredi februarja so prišla obvestila kar o nekaj smrtnih primerih v naši skupnosti. Tako je sicer že pred časom (konec decembra ali v januarju) umrl v Kardenbachu v bližini Koblenza v Ljubljani rojeni Dragan Markovič. V bližini Limburga, v Dehrnu, kjer je živel, se je 16. februarja 2004 smrtno ponesrečil pri padcu s strehe Vladimir Martun, sicer doma iz

Teharj, kjer se je rodil leta 1932. Dolga leta je že med vojno in po vojni ministriral v teharski cerkvi. Njegova rojstna hiša se nahaja v neposredni bližini teharskih grobišč. Svojemu še živemu prijatelju Janku Buceju je pripovedoval, s kakšnim strahom je hodil ministrirat k jutranjim mašam. Leta 1957 mu je v drugem poskusu uspel pobeg v Avstrijo, po dveh letih pa se je odpravil v Nemčijo. Pred tridesetimi leti je postal naročnik Naše luči, po letu 1982 pa tudi Družine. Bil je zvest veri in prijateljem ter skrben mož in oče svojima dvema otrokoma Marku in Nadji. Daleč naokoli je bil zelo priljubljen. Tudi za zvestobo Naši luči in Družini naj mu velja zahvala.

V Frankfurtu pa sta pred začetkom postnega časa umrla Dušan Kos ter v enainpetdeset letu Antonija Obreht. Slednja je bila znana po tem, da je bila aktivna zlasti v društvu Sava, kjer je pred časom vodila folklorno skupino. Vse rajne naj spremlja božje usmiljenje, domače in bližnje pa močno krščansko upanje v Kristusa, ki je Življenje.

rem

HAMBURG

Naša skupnost je dobila nov zagon. Na tretjo nedeljo v februarju je bila slovenska maša pri sv. Bonifaciju, Am Weiher, zelo lepo obiskana. To je gotovo spodbudno za našega novega dušnega pastirja Dorija, da smo skrbno opravili nalogo, ki nam jo je dal vsem. Vsak naj se po svojih močeh potruži, da povabi k maši in na slovensko srečanje po njej vse tiste Slovence, ki se nam do sedaj še niso pridružili. Tokrat smo seveda tudi poskrbeli za polno mizo dobrot, poleg tega pa smo se še

Pokojni Vladimir Martun, zvesti naročnik Naše luči in Družine, iz Dehrna

Študentje slovenščine v Hamburgu radi pridejo v slovensko družbo.

malo zavrteli ob prijetnih zvokih slovenskih in tudi hrvaških viž. Med nami je namreč več mešanih zakonov in tako radi slišimo prijetno pesem v obeh jezikih.

Veseli nas posebej vse bolj redeni obisk študentov slovenščine s hamburške univerze, kjer je na razpolago tudi študij slovenščine na začetni in nadaljevalni stopnji. Spoštljivo sodelujejo pri bogoslužju in veseli ter navdušeni se zadržijo med nami v prijetnem družabnem srečanju. Za slovenska srečanja pri maši so zvedeli od slovenskih roja-

kov v mestu, posebej jih je povabil slovenski trgovec Branko Vnuk ter lektorica Monika Pemič. Lepo nam zazveni v ušesu, ko ob odhodu zagotovijo, da bodo še prišli. Pridite, vedno ste dobrodošli!

Slovenskim otrokom v Hamburgu je tudi na voljo šola slovenskega jezika in kulture. Poteka s podporo slovenskega ministrstva za šolstvo. Šola poteka v času šolskega pouka ob ponedeljkih ob 17.00 uri Am Weiher 29. Tudi preko naše revije želimo obvestiti in povabiti, naj se slovenskemu pouku pridružijo

otroci iz slovenskih ali mešanih družin. Informacije dobite tudi na elektronskem naslovu: slovenska_sola@yahoo.de.

dd

INGOLSTADT

NÜRNBERG

Obstajajo prazniki, ki niso zapisani v koledarju ali pratiki. V nedeljo, 15. februarja, smo se zbrali na praznovanje v posebni sobi gostišča »Heidekrug«. Pričakal in sprejel nas je Jože Tikvič, ki je prav ta dan obhajal svoj 60. rojstni dan. Poleg žene Trezike, obeh sinov in hčerke z družino ter sorodnikov smo se zbrali tudi njegovi prijatelji, da bi z njim delili veselje in slovesnost njegovega življenjskega praznika. Jože je doma iz Juršincev v Slovenskih goricah, ki je kraj lepih otroških in mladostnih spominov, zato se tja vedno znova rad vrača, čeprav imajo svojo hišo oziroma nov dom v Mariboru. Jožetu čestitamo za okrogli življenjski praznik in za vse, kar je v svojem življenju ustvaril in dosegel, voščimo mu zdravja, zadovoljstva in mnogo veselih trenutkov z vnukoma, hkrati

Branko Vnuk s prijatelji

Jože Tikvič z nečakoma

pa se mu zahvaljujemo za njegovo zvestobo in požrtvovalno sodelovanje v naši župnijski skupnosti. Jože, za tvoj praznik ti kličemo: Vino in pesem, in ne bodi preveč resen, zemeljsko življenje ni večno, lahko je pa srečno. Na zdravje in Bog te živi!

ERLANGEN

Prvi kristjani so se običajno po maši zbrali k agape, obedu ljubezni. Na obširnem področju naše katoliške misije imamo mašo v sedmih mestih in po maši čutimo potrebo, da ostanemo še nekaj časa skupaj. Zato smo veseli, če imamo na voljo kakšen prostor. V Erlangnu se vselej po maši zberemo v prijetnem druženju v prostorih Slovenskega kulturno prosvetnega društva Miška Kranjca, za kar smo vodstvu in članom hvaležni. Običajno nam naše prijazne gospe postrežejo s posebnostmi z različnih področij Slovenije in tako po tem poimenujemo tisti večer. V soboto, 7. februarja, nas je povabil in poskrbel za pogostitev Jože Pečenko, zato smo večer

Na pečenkovanju v Erlangnu

imenovali »pečenkovanje«. Jožetu prisrčna hvala v imenu vseh.

S. G.

KÖLN

HILDESHEIM

V cerkvi sv. Katarine v Aselu se več kot 20 let zbiramo Slovenci iz Hannovra in Hildesheima. Pridružijo pa se nam tudi nemški prijatelji in znanci. Skupina ni velika,

zato pa smo toliko bolj prijatelji med seboj.

V tej harmonični družbi sta pred kratkim praznovala dva rojaka svoj 60. rojstni dan. Z iskrenimi čestitkami in dobrimi željami je skupnost slavljencema Tereziji Jalenc in Albertu Vodušku izrekla priznanje za zvestobo skupnosti. Bil je trenutek, ko je prišla do izraza njuna priljubljenost med nami in spoštovanje do njunega dela za skupnost.

60-letnik Franci Zupančič

Slavljenca Terezija Jelenc in Albert Vodusek

*Tehnični pregled
za 60-letnega
oldtimerja*

Gospa Terezija Jalenc ja dočakala svoj okrogli rojstni dan v zdravju in zadovoljstvu. To je veselilo najprej njo samo pa tudi vse navzoče. Rojena je bila v Bohinjski Bistrici in po končani poklicni šoli se je poročila. Kmalu sta z možem zapustila domači kraj in se podala v svet. Našla sta svoj novi dom v Nemčiji, kjer sta se jima rodila dva otroka, hčerka in sin. Terezija je opravljala dokaj zahteven poklic medicinske sestre. Življenjska usoda pa je lahko zelo kruta, in to je gospa Terezija spoznala, ko je prezgodaj izgubila moža, kasneje pa še sama zbolela. Z močno voljo in velikim osebnim prizadevanjem ter zaupanjem v Boga je premagala bolezen. Tako se danes res lahko veseli in počuti zadovoljno, saj jo obdajata družini njenih otrok z vnučki. Terezija je zelo verna žena in tako v svoji širši družini in svojem okolju širi in neguje versko vzdušje. To jo tako spontano povezuje z domačimi navadami in duhovno kulturo, ki jo je sprejela od svoje mladosti v domačem kraju. Požrtvovalno se udeležuje tudi v slovenskem društvu Krka v Hannoveru in s svojim znanjem prenaša slovensko izročilo mlajšemu rodu.

Drugi slavljeneec, gospod Albert Vodušek, se je rodil v Gradcu

(Graz), otroška leta pa je preživel blizu Rogaške Slatine. V viharnih letih svoje mladosti ga je zamikala tujina in ga odpeljala od doma v neznani svet. Ustavil se je v Hildesheimu, kjer si je postavil lep dom in udobno življenje. Čeprav mu je poklicno delo puščalo le malo časa, se je zelo zavzemal za rojake in marsikomu lajšal življenje na tujem. Imel je vedno poseben čut za rojake, ki jih je bolezen ali kaka druga stiska pritisnila k tlom. Gospod Albert je sredi vseh delovnih naporov ohranil zelo mladosten izgled, tako da mu je težko verjeti, da je pred kratkim začel uživati zaslužno pokojnino. In ker je še zelo pri močeh, ga pogosto zgrabi klic domovine in spet je na cesti proti jugu v domače kraje.

Slavljencema, ki sta nas vsak po svoje bogato obdarila s krasnim kosilom, voščimo: Ostanita še naprej zdrava in pogumno nadaljujta s svojim plemenitim delom. Med posebnimi željami obeh slavljancev je tudi ta, da bi se kmalu lahko srečali z župnikom Martinom Mlakarjem. Tej želji pa se že dolgo pridružujejo vsi tukaj navzoči rojaki in upamo, da se nam bo želja skoraj izpolnila.

Zvonko Veršič

MANNHEIM

40. obletnica slovenske župnije

9. aprila bo minilo štirideset let, odkar se je v Mannheimu naselil prvi slovenski duhovnik. To je bil nepozabni dr. Franček Prijatelj. Z njegovim prihodom se je začela prava župnija, čeprav se uradno še zdaj imenuje »misija«. Ta beseda nam je precej tuja, zato raje uporabljamo kar izraz župnija. Neutrudljivo je zbiral naslove Slovencev in vabil k slovenski maši in slovenskim prireditvam. Marsikoga je spremljal na nemške urade in bil za tolmača oziroma prevajalca.

Iz dopisov s škofijo v Freiburgu je mogoče ugotoviti, da je obiskoval Slovence po vsej badenski pokrajini do Lörracha ter v Pflazu in Saarlandu do Lebacha. Tako sklepam, da so bile tudi slovenske maše v krajih, ki so nato za časa gospoda župnika Cimermana že zapisani kot kraji slovenskih maš. Prva ohranjena oznanila so namreč šele iz konca leta 1970. Tedaj so bile slovenske maše na osmih krajih: poleg Mannheima še v Heidelbergu, Buchnu, Lebachu, Rastattu, Offenburgu, Freiburgu in Lörrachu. Kasneje je bila slovenska maša iz Rastatta za nekaj časa predstavljena v Gaggenauu, kasneje pa v Rauental. V Lörrachu je bila slovenska maša ukinjena, vpeljana pa v Vöhrenbachu, kjer je zdaj največ obiskovalcev slovenske maše. Tudi v Offenburgu in kasneje v Schutterwaldu je bila slovenska maša ukinjena zaradi majhnega števila udeležencev, iz Freiburga pa prestavljena v Herbolzheim. Mnogokrat je bilo treba menjati prostor za slovensko mašo, največkrat v Mannheimu, pa tudi v Freiburgu smo takorekoč postali brezdomci in našli zatočišče v

Prekmurci v Buchnu

Herbolzheimu, od koder je bilo največ obiskovalcev slovenske maše.

Ko se je gospod Franček Prijatelj konec leta 1970 preselil v Frankfurt, ga je za pet let nasledil župnik Jože Cimerman, ki je pozneje prevzel nemško župnijo. Od septembra 1975 je nato petnajst let vodil obširno slovensko župnijo župnik Stanko Gajšek. V njegovem času je bilo življenje župnije na višku, tako po številu članov kot po mnogih dejavnostih, zlasti petju. Leta 1990 je za slabih šest let prišel za župnika Bogdan Saksida, za njim pa leta 1996 sedanji župnik Janez Modic.

Praznovanje štiridesetletnice smo začeli v Lebachu konec marca, sledila bodo praznovanja povsod, kjer je slovenska maša in bo vse naše postojanke obiskal delegat msgr. Janez Pucelj, glavno praznovanje pa bo v Mannheimu 3. julija, ko bo prišel med nas škof Alojz Uran, ki je škof za Slovence po svetu.

Življenjski jubilej

V modi je številka 60, saj jo čedalje več naših rojakov slovesno praznu-

je. Ker se Ema Zorko še mladostno počuti in tudi mladostno izgleda, se seveda ravna po modi in je v februarju praznovala številko šestdeset. Ema je doma iz družine Cizerle iz Ponikev pri Studencu. To je v dolenjskih hribih med dolino Save in šentjernejsko dolino. Življenje ji ni prizanašalo. Rojena je bila med vojno v Nemčiji, kamor so bili njeni starši med vojno preseljeni. Po vojni se je družina vrnila na svoj dom. V družini je bilo šest otrok, Ema je

Ema Zorko, vesela 60-letnica

bila tretja po vrsti. Ko je bila stara dvanajst let, jim je umrla mama. Pred smrtjo je še prosila očeta, naj se ne poroči ponovno, da ne bi morebitna mačeha zaničevala otrok. In oče se res ni v drugo poročil. Emo je vzel k sebi starejši par brez otrok iz sosednje vasi. Bili so dobri do nje, toda ko je odrasla, so ji hoteli vsiliti ženina. Temu se je uprla in odšla od njih v Ljubljano. Kasneje je spoznala Petra Zorka, ki je že bil v Nemčiji. Pred šestintridesetimi leti sta se poročila in tako ji je bilo usojeno, da je prišla drugič v Nemčijo. Z možem ves čas živita v Schwarzwald, v Deislingenu. Imata hčer in eno vnukinjo. Nanju sta tako navezana, da ne mislita na stalno vrnitev v Slovenijo, ko se bosta upokojila. Rada pa gresta večkrat za krajši čas pogledat v domači kraj in tako ohranjata stik z domovino.

J. M.

MÜNCHEN

V začetku posta smo imeli med 27. in 29. februarjem duhovno obnovo, ki jo je vodil p. Benedikt Lavrih iz ljubljanskega duhovnega središča pri sv. Jožefu.

V ritmu vsakdanjega dne je naša duhovnost večkrat okrnjena. Bolj vabljivi so svetni čari. P. Beno nas je skušal predramiti iz vsakdanje otopelosti. Spregovoril nam je o smislu in cilju našega življenja ter razkril razsežnosti krščanskega življenja za današnji čas. Pritegnil nas je njegov slog. Ni bil suhoparno predavateljski, marveč poln življenjskih modrosti in izkušenj. Možato in realno nam je plastično nanizal vrsto zgodb, primerov ter anekdot, ki so njegove misli živo podkrepile. Najbolj se je poglobil v naše medsebojne odnose, ki nas

Mladi na postni duhovni obnovi v Münchnu

lahko bogatijo ali bremenijo. Vsak izmed nas želi biti sprejet, spoštovan in ljubljen. Dober odnos gradi samozavest in omogoča pretakanje življenjskih sokov, čustev in spoznanj med partnerjema. Sogovornika naj vedno gledamo v odrešenijski luči, spoštujemo ga v njegovi enkratnosti in izvornosti, kakor ga je Bog ustvaril. Pustimo mu osebno svobodo in mišljenje. Poslušajmo ga. Konflikti med nami so nekaj naravnega, a moramo jih znati preraščati in razreševati.

V naših medsebojnih odnosih skušajmo poiskati pravo smer. Naš kompas so poleg vsakodnevne molitve še zakramenti. P. Beno se je še posebej ustavil pri zakramentu sprave in evarhristije. Na nji-ju korenini naša življenjska moč, z njima dobivamo milost, ki jo še kako potrebujemo v našem vsakdanu.

Duhovne obnove v župnišču se je udeležilo 29 faranov. Veliko in malo hkrati. Hvala vsem, ki ste si utrgali nekaj uric za svojo notranjo rast. Naj vaš zgleđ spodbudi še

druge župljane, da bodo začutili, da k oblikovanju vsestranske osebnosti sodi tudi duhovno poglobljanje.

Barbara Poderžaj

STUTTGART

Pred vrati Evrope: skupno bogoslužje v Böblingenu

V nedeljo, 7. marca, smo bili v Böblingenu deležni bogoslužja, ki smo ga sooblikovali z nemško skupnostjo. Prisotni sta bili tako slovenska beseda kot tudi pesem.

Krst Lee-Marie Richter

Že zelo dobro sodelovanje z nemško skupnostjo na tem področju Baden-Württemberga, smo poglobili še z lomljenjem kruha ob oltarju in s stiskom rok, ter kasneje s skupnim kosilom v cerkveni dvorani. Prijetno pogostitev je letos pripravila nemška skupnost.

Navzoče slovenske rojake in nemške vernike župnije sv. Bonifacija v Böblingenu sta predstavnici slovenske skupnosti takole nagovorili v slovenščini in nemščini:

»Živimo v pričakovanju pomembnega dogodka. Slovenija bo postala 1. maja letos članica Evropske zveze. Evropa je pred veliko širitvijo na Vzhod in s tem so povezane tako priložnosti kot nevarnosti. Slovenija je majhna država. Skozi vso njeno zgodovino je bila pod velikim bremenom in širokimi vplivi evropskih držav. Je edina od nekdanjih jugoslovanskih republik, ki se poteguje za vstop v Evropo, pa tudi ena najpremožnejših članic, ki vstopajo. Za Slovenijo je vstop v Evropsko zvezo pomemben zaradi gospodarstva in pričakovanja večjega blagostanja. Kar pa se ne da izraziti samo v številkah pa je tudi kulturni doprinos.

Veliko Slovencev nas živi zunaj meja naše domovine. Konkretno nas zanima tudi sodelovanje Slovenije

Pridni sodelavci so poskrbeli, da je bila kultura podprta tudi z dobrotami in kapljico.

s Cerkvijo teh dežel, v katerih živimo. Kako bo s pastoralno oziroma duhovno oskrbo nas tujcev in naših otrok? Cilj in namen naj bi bil, da nam Cerkev ostane blizu, v vlogi spremljevalke za duhovno oporo, skratka naša duhovna domovina.

V tej smeri potekajo tudi letošnja škofvska konferenca o pastorali migrantov v Nemčiji pod geslom »Ena Cerkev mnogih jezikov in narodov«, ter srednjeevropski katoliški shod v Maria Zell v Avstriji pod geslom »Kristus, upanje Evrope«.

Prav današnje skupno bogoslužje in že večletno uspešno sodelovanje z nemško skupnostjo potrjuje te smernice. Hvaležni smo za to in upamo, da se bo tako prijetno sodelovanje v združenih Evropi še okrepilo.«

Valerija Črnčec

Praznik slovenske kulture v Esslingenu

V soboto, 7. februarja, smo v Stuttgartu obhajali praznik slovenske kulture. Ob 17. uri je bila v cerkvi sv. Elizabete v Esslingenu maša za domovino, ki so jo s svojimi prispevki lepo oblikovali člani

liturgične skupine s poudarkom na našem deležu pri oblikovanju skupnega doma Evrope, kamor bo Slovenija pravkar vstopila.

Kulturni program je nato potekal v dvorani pod cerkvijo. Priredilo ga je Kulturno društvo Slovenija Stuttgart v sodelovanju z župnijo in Slovenskim svetovnim kongresom v Nemčiji. Pozdravni govor je imel predsednik SKD Slovenija, gospod Ivan Rantuša. Ker se konzul gospod Matjaž Jevnišek prireditve ni mogel udeležiti, je zbranim rojakom naslovil pisni pozdrav, ki ga je prebral gospod Franc Cerovšek. Glavni govornik na prireditvi je bil gospod dr. Marko Dvořák iz Ulma. S svojim občutenim in tehtnim

nastopom je orisal pomen kulture in kulturnega praznika za Slovence in sklenil svoj nastop z odlomkom iz Cankarjevega Kurenta. Svoj pozdrav je zbranim rojakom namenil tudi gospod Jožef Švajger, predsednik koordinacijskega odbora slovenskih društev za južno Nemčijo. Živahen in lep je bil nato nastop mladih, folklorne skupine društva Triglav iz Stuttgarta. Odplesali so splet gorenjskih narodnih plesov.

Še posebej zanimiva je bila predstavitev projekta literarno-likovnega natečaja Podobe ljubezni. Gre za projekt Slovenskega svetovnega kongresa. Predstavila sta ga profesorica Jerneja Jezernik in dr. Marko Dvořák. Po predstavitvi sta podelila knjižne nagrade avtorjem najboljših likovnih in literarnih prispevkov. Z modernim plesom so prireditve popestrili mladi nemški gostje skupine Karneval-Freunde iz Esslingena.

Slavje ob sedemdesetletnici gospe Doroteje Oblak

Gospa Doroteja Oblak je ob prihodu v Nemčijo osem let kot socialna delavka delala skoraj samo prostovoljno. 1971 jo je zaposlila Caritas v škofiji Essen. Nato je delala od

Župnik in predsednik SKD uživata ob uspeli kulturni prireditvi.

Doroteja Oblak se v krogu prijateljev zahvaljuje Bogu za 70 let življenja.

1971 do 1975 v Oberhausnu v Porurju. Od tedaj naprej pa do upokojitve, celih dvajset let, pa v škofiji Rottenburg Stuttgart. V okviru slovenske župnije v Stuttgartu je posvetila veliko svojih moči slovenskim rojakom, ki so iskali pomoč na socialnem področju. Tudi danes rada sodeluje v pastoralnem delu in pri raznih projektih v župniji.

Slavje v krogu prijateljev in župnijskih sodelavcev smo pripravili v četrtek, 5. februarja, v Slovenskem domu. Sedemdeset let je gospa Oblak dopolnila naslednji dan, v petek, 6. februarja. Kot vsako tretjo nedeljo v mesecu, ko se spomnimo vseh rojakov, ki v tistem mesecu praznujejo svoj osebni praznik, rojstni dan ali god, smo se je spomnili pri nedeljski maši in nato na kratkem prazničnem slavju v Slovenskem domu. Želimo ji še veliko zdravja, božjega žegna in sreče.

Za konec tega poročila pa še misel gospe Doroteje Oblak, ki jo je pred kakšnim letom zapisala v Naši luči: »Verujem v dobro, ki je v človeku. Verujem v dobro, ki je v srcu slehernega Slovenca. Kjerkoli bo živel ta naš Slovenec, bo to dobro znal vnovčiti v okolje, v katerem bo živel. Obenem pa bo znal iz okolja,

kjer živi, prevzeti pozitivne vrednote in vedenjske vzorce.«

Krstno slavje

V soboto, 7. februarja, je v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu prejela zakrament svetega krsta Lea-Marie Richter, hči očeta Roberta Volka-Richterja in Denise Richter. Mladi družini in krščenki želimo, da bi skupaj rasli kot srečna in zadovoljna družina.

SRBIJA IN ČRNA GORA

MUŽLJA

Na praznik svetega Janeza Boska je bil med nami metropolit

22. januarja smo začeli devetdnevnicu v čast svetemu Janezu Bosku. Ko smo devetdnevnicu končavali, se je vreme zelo ohladilo, celo do -12°C . Don Bosko pa je na svoj praznik, torej 31. januarja, v soboto, prinesel toploto. Zjutraj se je dreves še vsepovsod že drugi

dan zapored prijemalo ivje, kar je lepo belilo okoli cerkve proti nebu kipeče topole. Jutranje oblake je sonce poskušalo s težavo predreti, pa se mu je le posrečilo zmagati.

Topleje je postalo tudi v naših srcih, ko so prispeli naši ljubi gostje iz Vojvodine in Beograda: naš beograjski metropolit msgr. Stanislav Hočevar, salezijanec in po rodu Slovenec iz Jelendola pri Škocjanu na Dolenjskem, njegov tajnik Franc Šenk, msgr. kanonik Tone Rojc, jezuitski beograjski ravnatelj Lorand Kilbertus, in naš salezijanski ravnatelj Ciril Zajec, karaburmski župnik in zlato-mašnik, tudi Dolenjec iz Velikega Gabra. Od banatskih duhovnikov je prišel na slovesnost le jezuit dr. János Sóti, novobežejski župnik in predstojnik tamkajšnje skupnosti. Skupaj z njimi smo somaševali vsi mužljanski salezijanci: župnik Stanko Tratnjek, ravnatelj internata Stojan Kalapiš, bolniški duhovnik Janez Jelen in stalni diakon Zoltán Sándor. Kaplan Zoltán Varga pa je bil istega dne kot naš predstavnik na don Boskovi proslavi ob odpiranju Don Boskovega centra v Podgorici v Črni gori, kjer tudi delujejo slovenski salezijanci.

Lepo mužljansko cerkev so že precej pred začetkom maše napolnili pobožni verniki.

„To je dan, ki ga je naredil Gospod. Veselimo in radujmo se ga!“ – so veselo peli mladi, pod vodstvom Ernőja Kovácsa. Med njimi so bili tudi gojenci, ki so ostali tukaj, da praznujejo don Boskov praznik skupaj z mužljanskimi mladimi; spremljala sta jih Mónika Csordás s sintetizatorjem in Csaba Rigó s kitaro.

Praznovanje don Boska v Mužlji v Banatu, ki ga je vodil beograjski metropolit, naš rojak msgr. Stanislav Hočevar.

Cerkveni zbor je pel pod vodstvom profesorice glasbe Valérije Gulyás.

Na začetku maše je beograjskega nadškofa msgr. Stanislava Hočevarja, našega metropolita, in druge goste pozdravil s toplimi besedami dobrodošlice domači župnik Stanko. Izrazil je veliko veselje v madžarščini in slovenščini, da lahko v njegovi osebi med nami pozdravi priljubljenega cerkvenega dostojanstvenika, ki ni le naš metropolit in prijatelj, ampak tudi naš dobrotnik. On je bil namreč prvi, ki je že kot takratni slovenski salezijanski inšpektor podprl zamisel o projektu Emavs, (to je o izgradnji internata za fante, ki se je zaradi tukajšnje hude krize znašel v finančnih težavah). Prav tako je pozdravil njegove spremljevalce.

Po slovesni sveti maši so se zbrali dragi gostje v internatu Emavs, kjer so v prijetnem razpoloženju prisostvovali agape, katero jim je pripravila mužljanska salezijanska skupnost. Gospod metropolit se je pa prijateljsko pogovarjal z njimi in jih spodbujal še k nadaljnjemu

sodelovanju z duhovniki in škofi ter zvestobi do don Boska in Cerkve.

Janez Jelen, salezijanec

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

ŽENEVA

Svojo življenjsko pot je v Ženevi zaključila tudi gospa Ema Kovačič. Dočakala je visoko starost 93 let. Pred dvema desetletjema se je preselila k družini svoje edine hčerke Veronike John in tako v ljubečem in skrbnem okolju preživela svoja zadnja leta na zemlji. Nekateri naši ženevski rojaki so rekli, da je nekaj izjemno redkega, da danes še kdo izkazuje staršem na starost tako globoko in nesebično ljubezen, kot je to storila Emina hčerka Veronika. V tujem okolju je rajna Ema uživala pomnožene sadove ljubezni, ki jo je v življenju darovala družini. Tudi francoščine, ki je uradni jezik romanske Švice, ni znala govoriti, a zato jo je hčerka

Meli Z'Graggen-Kocutar je postavila velik križ na svojem travniku v bližini St. Moritza.

z družino sprejela in objela z vso potrebno odprtostjo in domačnostjo.

Pogrebni obred z mašo je v slovenskem in francoskem jeziku daroval župnik David. Čeprav je bila med številnimi navzočimi le peščica slovenskih rojakov, smo rajni Emi in njeni družini v trenutkih bolečega slovesa podarili slovenskim srcem lastno vero in čutenje. Naj bo Bog Emi bogat plačnik za truda polno življenje in zvestobo!

CHINOUS-CHEL

GRAUBÜNDEN

Slovenci velikokrat v medijih zasledimo omembo dveh krajev: Davos in St. Moritz. Prvi je znan po srečanjih državnikov na najvišji ravni, drugi pa je domač vsem ljubiteljem smučanja. Omenjena kraja se nahajata v tistem delu Švice, kjer govorijo prav poseben jezik: retoromanščino. Gre za nekakšno mešanico italijanščine, španščine, nemščine in še česa. Skratka, za-

nimiv jezik, ki je kot najmanjši uvrščen med štiri uradne jezike švicarske konfederacije.

Na postni torek sem se prvič podal na obisk med rojake v retoromanski kanton Graubünden. Pridružile so se mi tudi tri naše gospe iz Züricha. Rekli smo si: „Več kot nas bo, topleje nam bo.“ Pa nas je kljub temu pri minus 20 stopinjah proti večeru sibirsko zazebljo. No, na srečo nismo ostali pod milim nebom. V svojem toplem domu nas je sprejela gospa Meli Z'Graggen-Kocutar, ki vsako leto organizira družabno srečanje Slovencev, ki tu živijo. Letos smo se odločili, da to srečanje prvič blagoslovimo tudi z obhajanjem svete maše. Zbrala se nas je kar pestra družina: zobozdravnik dr. Lukas Milostnik, nekdanja slovenska prvakinja v plavanju gospa Riša Rosenwasser, upokojeni vesoljski inženir in umetnik gospod Otmar Lešnik, zdravnik dr. Peter Soklič, pa gospe Zdenka in Irena ter najmlajša 19-letna Patricija, ki dela v nekem hotelu. Poleg naše skupinice iz Züricha je bila tu še mlada družina

Kastelic iz Novega mesta, ki si je nabirala kondicije na smučanju.

Tistega pustnega večera, ko so se drugi šemili in zakrivali pravi obraz, smo si mi iskreno pogledali v oči in po domače podelili nekaj čudovitih trenutkov – ob molitvi, slovenski pesmi, domačih krvavica in kislem zelju ter v sproščnem pogovoru. Želeti si je, da bi se še kdaj mogli tako srečati, se poveseliti in medsebojno obogatiti.

Na pepelnično sredo dopoldne smo na pomenljiv način vstopili v postni čas. Blagoslovili smo velik križ, ki ga je gospa Meli postavila na svojem travniku. Ob križu smo se poslovili s hvaležno zavestjo, da smo popotniki vere, ki tudi v senci križa zmoremo videti svetel kažipot.

Vsem rojakom voščim milosti poln postni čas

župnik David

Prisrčno srečanje rojakov na domu Meli Z'Graggen v Chinous-Chel.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

Svete maše v APRILU 2004

STUTTGART, sv. Konrad: 4., 11. (velika noč), 18. aprila ob 16.30.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 4. aprila (cvetna nedelja) ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela s. Jožefa: 11. aprila – velika noč, praznična maša v Stuttgartu ob 16.30!

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 18. april (bela nedelja) ob 9.00.

AALEN, sv. Avguštin: 18. aprila – zaradi velikonočnih praznikov odpade.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 24. aprila ob 17.00.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 24. aprila ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 25. aprila ob 17.00.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 3. in 24. aprila od 10.00 do 12.00.

ŽUPNIJSKI VRTEC: 3. in 24. aprila od 10.00 do 12.00 v Slovenskem domu.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 3. aprila ob 16.45 v Pfullingenu, slavje cvetne nedelje.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 3. aprila ob 16.45 – cvetna nedelja.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so 1. in 3. četrtke v mesecu od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. V aprilu je to: 1. in 22. 04.2004. Tel: 089/543-98-19. Uradni prevajalec tekstov in dokumentov: dr. Nikolaj Tarasov, Sophienstr.25, 70178 Stuttgart. Tel: 0711/6365512.

Marko Kremžar: LETO BREZ SONCA

Na levi in desni strani stopnic blizu vrat sta stala dva soda. Služila sta za stranišče vsem šeststo dvajsetim ljudem. Okrog sodov je bilo vedno mokro. Kadar je bil sod poln in je že teklo čez, je stražar ukazal dvema fantoma, naj ga odneseta ven. Čeprav smo soda uporabljali vedno redkeje, sta bila vedno polna. Ker okrog sodov ni hotel nihče ležati, je bilo tam okrog vsaj malo prostora, drugod pa toliko večja gneča.

Jaz sem soda bolj malo rabil. Na veliko potrebo nisem šel celih 16 dni. To sem si zapisal na listek in kasneje z listka v zvezek, ker sem vedel, da čez nekaj časa tega niti sam ne bom verjel. Pa je le bilo tako. Potem pa me je neke noči zavila po trebuhu huda bolečina. Odpravil sem se proti bližnjemu sodu. Bil je poln, da je teklo čez. Privlekel sem se čez ležeča telesa do drugega, ki je bil prav tako prepoln.

Nikdar ne bom pozabil, kako sem se tisto noč komaj privlekel do vrat in na vseh štirih prosil stražarja, ki je stal na pragu, naj me pusti na stranišče. S svojega mesta ob luči, ki je prihajala skozi priprta vrata iz hodnika, je partizan lahko videl, da sta soda polna. Namesto odgovora mi je grozil s strelom. Od bolečine in slabosti sem bolj ležal kot stal na stopnici. Tudi puška me ni mogla premakniti. Stražarjev tovariš, ki je stal na drugi strani vrat, je slišal glasove in prišel pogledat, kaj se godi. Ozrl se je name, nekaj trenutkov postal, pa rekel prvemu: »Pusti ga.« Pomignil mi je. Privlekel sem se do vrha stopnic, ki so se mi zdele strašno visoke in se potem opotekal za njim čez vežo in hodnik do stranišča. Pustil me je samega in se postavil pred vrata. Ko sem opravil, sem opazil, da je šla od mene kri. Ko me je stražar odpeljal nazaj, sem se mu iz srca zahvalil. Usmilil se me

je in usmiljenje je bilo takrat zelo redka, a zato toliko bolj cenjena krepost.

Kasneje smo bili že tako oslabljeni, da niso mogli več najti fantov, ki bi lahko prenašali polne sode. Pa tudi naše vrste so se že tako razredčile, da so nas pričeli voditi na stran od časa do časa, kadar se je stražarjem zazdelo, v skupinah po dvajset jetnikov iz poslopja ven v gramozno jamo, ki je bila na travniku nedaleč od vhoda. Meni ni bilo treba nikoli tja.

Po nekaj tednih sem sklenil, da se bom pridružil taki skupini, ker sem slišal, da je na poti do jame na robu parka pipa s čisto vodo. Vode ves čas nismo pili, ker je v dvorani ni bilo. Menaža je bila tako redka, da vsaj jaz nisem občutil žeje. Vendar je bila misel na svežo vodo vabljiva, pa tudi na to, da bi si morda lahko umil vsaj obraz. Bog ve, koliko tednov se že nisem umil.

Ko je bila priložnost, sem se odpravil »v jamo«. Kmalu sem videl, da nisem edini, ki ne namerava do jame in se bo ustavil kar pri pipi. Stražarjev, ki so nas spremljali, ni dosti zanimalo, kaj počnemo. Eden je ostal pri pipi, drugi so šli naprej. Ko se jim je zdelo, da so dovolj časa čakali, so one v jami poklicali. Če niso hitro pritekli, so včasih, tako so mi pravili drugi, spustili rafal ali dva in disciplina je bila vzpostavljena. Pripovedovali so, da so nekoč enega od fantov ustrelili, ker ni dovolj hitro vstal.

Takrat sem bil že precej oslabel. Okrog pipe se nas je nabralo kar nekaj in treba je bilo pohiteti. Zajel sem pod pipo prgišče vode, jo popil ter se sklonil, da bi si splaknil obraz. Naenkrat sem videl le še rdečo meglo, ki je postajala vedno temnejša. Zravnal sem se, a tema je ostala. Bil sem slep. Zaletaval sem se z iztegnjenimi

(Pariz) Lojze Vidmar
s pridnimi sodelavci pri
obnovi doma

rokami in prosil, naj mi kdo pove, kam naj grem. Sprva fantje ob meni niso razumeli, kaj mi je, jaz pa tudi nisem znal nič razložiti. Le to sem menda govoril, da ne vidim ničesar. Tovariši so me privedli nazaj v dvorano. Legel sem in čez čas spet videl.

Nekoč se je nekdo, ki je ležal blizu mene, vrnil od obiska »jame«. Spomnim se, kako nas je potolažil: »Fantje, če mislite, da smo mi lačni, ni to še nič. Na vrtu pred stavbo sem videl, da leži na prostem oddelek Grkov. So pravi okostnjaki. Ti so še bolj sestradani kot mi.« Spomnil sem se na grške vojake pred dravskim mostom in kako je mina enemu od njih odtrgala nogo. Verjetno so bili vrnjeni kot mi, ker so prišli do Angležev iz Jugoslavije. Nobena uradna statistika ne ve o njih ničesar, a skoraj gotovo počivajo tudi njihova izmučena telesa v slovenski zemlji.

Kasneje mi je še nekajkrat vzelo vid. Dokler sem ležal, sem videl, če pa sem vstal in se vzravnal, me je večkrat objela tema. Ko pa so se naše vrste razredčile, se je nekega dne že proti koncu mojega bivanja v zavodih hrana zboljšala. Spet smo dobili krompirjevo juho, in sicer dvakrat na dan. Slabost je minila.

Ko so nas nagnali v dvorano, si nismo mislili, da bomo morali tam prestati toliko časa. Zato nismo izbirali prostora. Utrujeni smo bili. Vsak je legel, kjer je stal. Jaz sem imel srečo. Ležal sem ob steburu, prvem na levi, kar je imelo prednost, da sem lahko včasih tudi slonel na njem. Ob meni sta bila poleg Zmaga še Ivan Habjan in Ivo Prijatelj. V resnici jih je bilo okrog mene vse polno, saj se nisem mogel obrniti ali stegniti, ne da bi koga brcnil ali se vanj obregnil. A ker je bilo to obo-

jestransko, se ni nihče pritoževal. Ker pa se praktično ni bilo mogoče premikati, najprej zaradi gneče, kasneje pa zaradi oslabeledosti, si poznal le svoje najozje sotrpine. Vse ostalo je bilo daleč. Vendar sem takrat poznal imena vsaj najbližjih, s katerimi smo se pogovarjali. Ker jih nisem mogel zapisati, so izginila iz spomina.

Med nami se je najbolje držal Ivo Habjan, s katerim sva kasneje preživela še marsikako preskušnjo. Ni bil zgovoren, lačen je bil kot vsi, a imel sem vtis, da je bil od nas vseh najbolj odporen. Nikoli ni tožil in v sebi je imel še toliko sile, da je bil divji na stražarje in vse, ki so bili za njimi. Mislim tudi, da je od vseh mam, ki so bile prisotne v naših pogovorih, njegova najbolje kuhala.

Kmalu so se naši pogovori pričeli sukati le okoli hrane. Po nekaj dneh smo si jih omejili, ker bi sicer stvar postala boleštna. Eno uro po opoldanski in eno uro po večerni menaži smo si določili za pogovor o hrani. Ne vem, kako smo določili, kdaj je minila ura, ker ur že dolgo nismo imeli, a omejitev je bila in skušali smo se je držati. Tudi nismo govorili vsi vprek. V našem krogu pri steburu je vsak prišel na vrsto, da je lahko povedal, kako kuha njegova mama to ali ono jed. Vsak je hvalil recepte svoje mame in ostali smo velikodušno priznali, da utegne biti tudi tisto dobro, čeprav seveda ne tako kot »od naše mame ...« Samo enkrat se spomnim, da smo se sporekli, in sicer zaradi omlet. Omlete so bile pomemben del našega jedilnika in vsaj meni ni šlo v glavo, da jih je mogoče narediti drugače kot ... Ko pa smo pričeli slabeti, so postali tudi ti pogovori vedno manj živahni.

Drugi del našega proustvoljnega dnevnega reda je bilo obiranje uši. Ko smo videli, kako se te živalice množijo, smo se navadno dvakrat na dan spravili na lov. Pregledati je bilo treba vsak kos obleke posebej, zunanaj in znotraj pa še po telesu. Kmalu smo zasledili, da se mrcine rade skrivajo za

(Stuttgart)

Nastop folklorne skupine

robovi in šivi. V stiskanju in pokanju teh malih živali smo postali kar spretni. Po nekaj tednih smo si morali drug drugemu tudi pregledovati glave. To je bil bolj zamuden posel, ker nismo imeli glavnikov.

Razen menaže uradni dnevni red ni predvideval nobene dejavnosti. Ležali smo na tleh in čakali. Vsak dan ob katerikoli uri so prihajali med nas partizani. Sprva so taki obiskovalci stali le pri vratih in gledali, če najdejo kakega znanca. Vedno so ga. To niso bili naši stražarji, temveč partizani različnih činov, doma iz raznih krajev. Zdelo se je, da prihajajo iz vse Slovenije iskat med nami sovaščane ali znance. Včasih so vprašali, kdo je doma iz tega ali onega kraja. Če se je kdo oglasil, so ga peljali ven. Navadno so se ti fantje čez nekaj ur vrnili. Morda so morali povedati, kdo vse je še v dvorani iz domače vasi. Ponoči so prišli ponje.

Sredi noči so se redno odprla vrata. Ker je na hodniku svetila luč, smo videli le temne obrise partizanov, ki so stali na pragu. Bili so oboroženi z brzostrelkami. Nekdo, o katerem so rekli, da je komisar, a ga nisem nikdar videl v obraz, je imel v roki list papirja. Počasi in glasno je klical imena in priimke teh, ki so bili na seznamu. Navadno so bili prvi na vrsti tisti, ki so jih čez dan »zasliševali«. A noč za nočjo je sledilo še veliko drugih. Nismo vedeli, od kod imajo imena, ker nas niso nikdar popisali. Gotovo so bila sad »zaslišanj«.

Navadno nismo zaspali, dokler niso prišli »klicati«. Šele ko so se za tisto noč zaprla vrata, si vedel, da imaš pred seboj še dan življenja. Nihče ni za gotovo vedel, kaj se zgodi s tistimi, ki jih ponoči odpeljejo, a med nami je vladala neka neizgovorjena gotovost, da jih peljejo v smrt. Nismo se motili.

Ko se je pričelo prebivalstvo zavodske dvorane polagoma krčiti, so postajali dnevni obiski bolj neposredni.

(Nica) Naš duhovnik Štefan čaka na nastop maškar.

Pokojna Nežika Prevorsek iz Stockholma

Partizani so stopali v dvorano, se sprehajali med nami in gledali za znanca. To je bilo del dnevne rutine, kot je bilo »klicanje« del nočne. Težko je popisati občutek, ki ga imaš, ko stopa ob tebi, ki sedi ali ležiš na cementnih tleh, človek v bleščečih škornjih, v novi, zlikani uniformi in gleda, koga bo poklical na »zaslišanje«. Veš, da išče znanca, sovaščane, sošolce, morda sorodnike ali nekdanje soborce. Vsi iščejo znanca, da se potem znesejo nad njimi, kot da bi bila revolucija eno samo osebno obračunavanje. Upaš, da te ne pozna, da je iz kateregakoli drugega kraja, da je študiral na drugi gimnaziji, da ni bil nikdar v našem prosvetnem domu, da boš ostal še naprej nepoznan in neopazen. Potem vidiš, da je mož v škornjih nekomu ukazal, naj vstane. Ali te morda ta pozna? Če je tvoj znanec, je skoraj gotovo, da bo slej ko prej povedal, da si v dvorani tudi ti in bo ponoči tvoje ime na spisku. Ko vidiš, da fanta ne poznaš, upaš, da tudi on tebe ne. Oddahneš si, dokler ne pride v dvorano spet nov obisk. Na mladost se nihče ne spomni.

Ti nenapovedani obiski so potekali navadno skoraj brez besed. Včasih so prihajali med nas posamič, včasih jih je prišlo več. Postopek je bil vedno enak. Tudi med tem, ko so nam delili menažo, smo včasih lahko videli kakega partizanskega oficirja, ki je stal nekaj korakov proč in gledal naš mimohod. Vedeli smo, da tudi on išče znanca. Velika povojna morija slovenskih protikomunistov ni bila brezosebna. Bilo je zavestno ubijanje konkretnih oseb. Iz škofovih zavodov niso pošiljali v smrt anonimne množice jetnikov.

(Se nadaljuje)

SPRAVA »Zdaj sem pa jezen nate!«
je kričal Luka na Marka,
ki mu je odnesel sladoled. Pa še
butnil ga je vstran.

Otroci so bili v zadregi in Mimi je rekla Luku, da ni dobro kuhati jeze.

... ODPUSTI NAM, KAKOR TUDI MI ODPUŠČAMO ...

Bolje je, da se pogovorimo, je rekla Lučka. Vsak otrok naj napiše, kakšno žalitev ali krivico je že odpustil:

Prešeren: »Edinost, sreča, sprava k nam naj nazaj se vrnejo.«

NAREDI SAM

PODSTAVKI ZA PIRHE

1. POTREBUJES:

- TULCE TOALETNIH PAPIRJEV
- BARVICE
- LEPILO
- ŠKARJE

2. S SVINČNIKOM NARIŠI NAVPIČNE ČRTE ENAKE DOLŽINE

3. S ŠKARJAMI ZAREŽI PO ČRTAH IN ZAPONI RAZREZANE DELE

4. OBLIKU RAZREZANE IN PREPOGNJENE DELE ... IN JIH POBARVAJ

5. NA PODSTAVKE DAJ PIRHE

Lukec je šel prvič z babico v cerkev. Med mašo so pobirali prostovoljne prispevke, Lukec pa je vprašal: "Babi, kaj pa jemljejo iz tiste vreče?" "Nič ne jemljejo, ampak darujejo denar za Boga!" "Kako pa to? Doma si mi pa rekla, da je Bog tisti, ki daje!"

Z velikim pompom je bila odprta nova likovna galerija. Nek moški se približa enemu od povabljenih gostov in reče:

"Res sem navdušen nad temi gromozanskimi, predimenzioniranimi slikami."

"Ste kritik?"

"Ne, jaz uokvirjam slike!"

Delegacija politikov je obiskala bolnišnico za duševne bolne in vsi bolniki so vpili:

"Živela demokracija!"

"Zakaj pa ti ne vpiješ?" so vprašali nekoga v kotu bolniške sobe.

"Jaz nisem nor!" je dejal.

Po izgubljeni nogometni tekmi je igralec stopil do sodnika.

"Povejte mi, kako je ime vašemu psu?"

"Mojemu psu? Saj sploh nimam psa!"

"Neverjetno! Slep pa brez psa!"

Kako sta si vzhod in zahod razdelila marksistično dediščino?"

"Vzhod je dobil Marxa in Engelsa, zahod pa kapital!"

Župnik je kmetu Ivanu dejal, da bo od njega kupil krompir za ozimnico, toda nič prej, dokler se Ivan ne bo naučil pravilno prekrizati.

Nekega dne se pri župniku oglasi Ivan in ponosno reče:

"Gospod, prekrizati se že znam!"

"Pa mi pokaži, kako se prekrizáš!" ga je pozval župnik.

"V imenu Boga očeta in Svetega Duha, amen!"

"Kje je pa sin?" se začudi župnik.

"Zunaj pri vozičku s krompirjem!"

Dva Škota sedita v zdravnikovi čakalnici. Pacientka v isti čakalnici vpraša prvega:

"Kaj vam pa je?"

"En peni sem pojedel."

Potem vpraša drugega:

"Kaj pa vam manjka?"

"Tisti peni."

"Kako lepe zobe imate, gospodična!"

"Hvala, podedovala sem jih po mami."

"Potem je pa še dobro, da so vam prav."

V času socializma je delavec vprašal sekretarja partije:

"Ali bomo kmalu v komunizmu?"

"Kmalu! Komunizem je že na obzorju!"

Ko je delavec prišel domov, je pogledal v leksikon, saj ni vedel, kaj pomeni obzorje. V leksikonu pa je prebral: obzorje je namišljena meja med nebom in zemljo, ki se vse bolj oddaljuje, če se ji bližamo!

Janez je formularje za davčno napoved, ki jih je prejel od davčnega urada, poslal nazaj s pripisom:

"Najlepše se vam zahvaljujem za vaše prospekte, toda odločil sem se, da ne bom pristopil k vašemu društvu!"

"Moja žena je zelo inteligentna! Igra klavir in govori pet jezikov."

"Že razumem. Tudi moja ni ravno lepotica."

"Sinoči so se na premieri moje drame ljudje domala stekli pred blagajno!" pripoveduje pisatelj v stanovski družbi.

"No, in? So dobili denar nazaj?"

"Imate morda kakšno prazno sobo?"

"Žal je vse zasedeno."

"Kaj pa, če bi prišla angleška kraljica?"

"No, potem bi se že kaj našlo."

"Dajte mi torej to, kar bi se že našlo, kraljice zagotovo ne bo."

"Zakaj si tako prepričana, da Jure misli resno s teboj?"

"Ker hodiva že pol leta, pa se še niti enkrat ni nasmehnil!"

401A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam topla priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

403A3 – Zaradi smrti dedičev je naprodaj stavba - novogradnja 3/4 dokončana, 120 m², podkletena, 2 nadstropji, električna in voda priključeni, okna vzdana. Pripadajoče zemljišče meri 2000 m². Lega: Moravci v Slovenskih goricah, občina Ljutomer, ob turistično zanimivi vinski cesti. Bioterme so v bližini. Cena: 35.000,- €. Tel. in faks v Nemčiji: 02685- 986 798, prenosni tel. 0171- 9547 057.

404A1 Prodamo trisobno stanovanje 80 m². Nahaja se v prvem nadstropju bloka v centru Radovljice. Opremljeno je z vsemi priključki. Vseljivost in cena po dogovoru 04/531-45-68.

404B1 Naprodaj je medetežna hiša v občini Majšperk. Od Ptuja je oddaljena 15 km in blizu Ptujске gore (3

km). Zemljišča je 860 m², stanovanjske površine skupaj 160 m². Zraven je tudi zidano gospodarsko poslopje. Kurjava na kurilno olje. Takoj vseljivo. Cena 100.000,00 EUR. Telefon 00386/2 7800777 ali GSM 00386/41 440434.

404C1 Prodajamo atrijsko hišo, od Ptuja oddaljeno 3 km. Stanovanjske površine je 260 m². Dve kopalnici, dva WC, kurjava na olje, kabelska TV, telefon. Zemljišča je 1450 m². Dovoz asfaltiran. Bazen zidan, izdelan profesionalno. Cena hiše 170.000,00 EUR. Stara je 10 let. Telefon 00386/27800777 ali GSM 00386/41-440434

404D1 Prodam hišo v gradbeni fazi na sončni legi v Vojniku. Informacije v Nečiji na tel. št. 07123-87501 in v Sloveniji na tel. št. 00386-31-663969.

404A5 Naprodaj je večja nedokončana hiša. Stoji na lepi južni sončni legi v Metliki v Beli krajini. Vse informacije dobite na tel. 0049 (0)89. 476 110 v Münchnu. Cena po dogovoru.

Zanimive slovenske povezave po svetu

Zamejci na internetu

<http://miran.pecenik.com/ts/zamejci/index.htm>

Katoliška Cerkev v Sloveniji

<http://www.rkc.si>

Mariborska škofija

<http://mb.rkc.si>

Republika Slovenija

<http://www.sigov.si>

Koroški tednik NEDELJA

<http://www.nedelja.at>

Katoliški tednik DRUŽINA

<http://www.druzina.si>

Mesečnik OGNJIŠČE

<http://www.ognjisce.si>

Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU

<http://www.drustvo-svs.si>

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije

<http://www.glasslovenije.com.au/glas-slovenije.htm>

Slovenske mladinske organizacije v ARGENTINI

<http://www.sdo-sfz.com.ar>

Pristojne prijavitelne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uradni list.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 4.000 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč, IBAN SI56020140015204714, SWIFT LJBAS12X • **Devizni račun pri NLB d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • **Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. Oblikovanje in grafična priprava:** TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ANGLIJA**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11
A-1050 WIEN
tel. (*43) 1-544 2575

Oskrbuje tudi skupnost
v Linzu in Freilassingu

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3
A-8020 GRAZ
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau
Marienkapelle, Villacherstraße
Jože Andoljšek
tel. (*43) 042 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Alojzij Rajk**

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01
GSM (*32) 0476 - 862 160

Slovenski pastoralni center

Av. de la Couronne 206, Ixelles
1050 Bruxelles

FRANCIJA**Jože Kamin**

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON
tel. (*33) 1-42 53 64 43
faks (*33) 1-42 53 56 70

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin, delegat

Toni Drašček
14, rue du 5 Decembre
F-57800 MERLEBACH
tel. (*33) 3 87 81 47 82
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

Štefan Čukman

6, rue Vernier
F-06000 NICE
tel. (*33) 4 93 88 58 51

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:****dr. Jožko Pirc**

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

SRBIJA IN ČRNA GORA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
11000 Beograd
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38
D-10829 BERLIN
tel. (*49) 030 - 784 50 66
faks (*49) 030 - 788 33 39
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29
D-46149 OBERHAUSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121
D-50674 KÖLN
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Aventinstr. 25
D-85051 INGOLSTADT
tel. (*49) 0841 - 59 0 76
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Staffenbergstr. 64
D-70184 STUTTGART
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Roman Kutin

Klausenberg 7c
D-86199 AUGSBURG
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13
GSM (*49) 01 73 - 59 37 313

dr. Marko Dvořák

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137
D-89073 ULM
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
faks: (*49) 089 - 219379016
Liebigstr. 10
D-80538 MÜNCHEN

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14
S-411 38 GÖTEBORG
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA - LIECHTENSTEIN**mag. David Taljat**

Hallwylstrasse 60
CH-8004 ZÜRICH
tel. (*41) 01 301 31 32
faks (*41) 01 303 07 88
GSM (*41) 079 777 39 48

Pustovanje Slovencev na tujem

Pustovanje v Augsburgu je bilo zelo veselo. Igral je trio Sonček.

Take so bile otroške maske leta 2004 v Frankfurtu.

Katera najlepša v deželi je tej?

Po maši v Oltnu so nas pričakali pravi kurenti. Društvo Zlatorog je pripravilo izjemno slovensko prireditev.

Veselo in živahno je bilo v Nici. Levo predsednik slovenskega sveta, desno član hrvaškega sveta s svojima otrokoma.

ISSN 1408-9726

9 771408 972008